
Egy marék csoda

A csodák nem a Természettel ellenkeznek;
hanem azzal, amit tudunk a Természetről

– Szent Augustine

Minden év szeptemberében és májusában hatalmas tömeg gyülekezik Nápoly fő katedrálisánál, a Duomo San Gennaro-nál, hogy egy csodának legyenek tanúi. A csoda része egy kis üvegcsényi barna, kérges folyadék, amiről azt állítják, hogy San Gennaro, vagy St. Januarius vére, akit Diokletianusz római császár fejeztetett le i.sz. 305-ben. A legenda szerint, miután a szent mártírhalált halt, egy szolgálónő ereklyeként összegyűjtött valamennyit a véreből. Senki sem tudja pontosan mi történt ezután, de a vért nem látták egészen a tizenharmadik századig, amikor a katedrálisban egy ezüst ereklyetartóba helyezték.

Évente kétszer a csoda úgy történik, hogy amikor a tömeg az üvegcsére kiált, a barna kérges anyag világos piros, bugyborékoló folyadékká változik. Kevés kétség van afelől, hogy a folyadék igazi vér. 1902-ben a Nápolyi Egyetem tudósai fénysugarat irányítottak az üvegcsére, így végezve színképelemzést, és igazolták, hogy valódi vér van az üvegcsében. Sajnos, mivel a vért tartalmazó ereklye igen idős és törékeny, az egyház nem engedélyezte, hogy egyéb vizsgálatok elvégzése céljából feltörjék az üvegcsét, így sosem tanulmányozták alaposan a jelenséget.

Azonban több bizonyíték is van arra, hogy az átalakulás több egy megszokott eseménynél. Néha a történelem során, (a csoda nyilvános bemutatásáról szóló első írásos beszámoló 1389-re nyúlik vissza) amikor kihozzák az üvegcsét, a vér nem válik folyóssá. Ez ritka, és Nápoly polgárai nagyon rossz előjelnek tekintik. A múltban, a csoda kudarcra közvetlenül megelőzte a Vezúv kitörését, és Nápoly napóleoni megszállását. Napjainkhoz közelebb, 1976-ban és 1978-ban előre jelezte a valaha átélt legszörnyűbb olaszországi földrengéseket, illetve, egy kommunista városi vezetőség hatalomra jutását Nápolyban.

Csoda-e San Gennaro vérének folyóssá válása? Úgy tűnik igen, legalábbis abban az értelemben, hogy nem tudjuk megmagyarázni a jelenleg ismert tudományos törvényekkel. A folyóssá válást maga San Gennaro okozza? Személyesen úgy érzem, hogy sokkal valószínűbb oknak tűnik a csodát megfigyelő emberek mély áhítata és hite. Az mondatja ezt velem, hogy a világ nagy vallásainak szentjei és csodatevői majdnem összes csodáját a médiumok

már megismételték. Ez azt sugallja, hogy a stigmákhoz hasonlóan, a csodákat az emberi elme mélyén meghúzódó erők okozzák. Ezek az erők ott szunnyadnak mindannyiunkban. Herbert Thurston, a pap, aki a *The Physical Phenomena of Mysticism (A miszticizmus fizikai jelenségei)* című könyvet írta, tudatában volt e hasonlóságnak, és vonakodott akár egyetlen csodát is igazán természetfeletti forrástól származtatni (szemben egy médiumi, vagy paranormális forrással). Egy másik ezt a gondolatot támogató bizonyíték, hogy sok stigmás, beleértve Padre Pio-t és Neumann Terézt is, nevezetesek voltak médiumi képességeikről.

Egy okkult képesség, ami úgy tűnik szerepet játszik a csodákban az a pszichokinézis, vagyis a képesség, hogy tárgyakra fizikai érintés nélkül hassunk. Mivel San Gennaro csodája magában foglalja az anyag fizikai átváltozását, a pszichokinézis lehetősége is felmerül. Rogo úgy hiszi, hogy a pszichokinézis felelős a stigmák drámaibb változataiért is. Úgy érzi bőven benne van a test biológiai képességében, hogy megtörje a bőr alatti kis véreket, és ezzel felületi vérzést hozzon létre, de csakis a pszichokinézis számlájára írható a nagy sebek gyors megjelenése.¹ Majd az idő meghozza a választ, hogy ez igaz-e, vagy sem, de az nyilvánvaló, hogy a pszichokinézis a stigma körüli jelenségek egyike. Amikor Neumann Teréz lábsebeiből vér folyt, mindig a lábfejei felé folyt – pontosan úgy, ahogy Krisztus sebeiből is folyt volna a kereszten, – lábai helyzetétől függetlenül. Ez azt jelentette, hogy amikor felült az ágyban, a vér valójában *feléle folyt, a gravitációs erő irányával ellentétesen*. Ezt számos szemtanú is megfigyelte, beleértve a háború után Németországban állomásozó sok amerikai katonát, akik azért látogatták Neumann, hogy láthassák csodás képességeit. Gravitációt meghazudtoló vérfolyásokról számos más stigmás esetben is beszámoltak.²

Az ilyen események mehökkentenek minket, mert a jelenlegi világnézetünk nem szolgál a pszichokinézis megértéséhez szükséges értelmi összefüggésekkel. Bohm úgy hiszi, hogy ha a Világmindenségre holomozgásként tekintünk, akkor megkaphatjuk az értelmi összefüggéseket. Hogy megmagyarázza, mit ért ez alatt, a következő helyzet elképzelését ajánlja: késő éjszaka sétálsz hazafelé, és hirtelen a semmiből feltűnik egy árnyék. Első gondolatod talán az, hogy az árnyék egy támadó, és veszélyt jelent. Az ebben a gondolatban tárolt információ számos elképzelt tevékenységet hív életre, például a menekülést, a sérülést, vagy a harcot. Az elmédben lévő elképzelt tevékenységek jelenléte azonban *nem* kizárólag egy „elme” folyamat, hiszen elválaszthatatlan temérdek ehhez kapcsolódó biológiai folyamattól, mint például az idegek ingerlése, a heves szívverés, adneralin és más hormonok termelése, az izmok megfeszítése és így tovább. Viszont, amennyiben az első gondolatod szerint az árnyék csak egy árnyék, egészen másfajta mentális és biológiai válaszok érkeznek. Mi több, egy kis elmélkedés fényt derít arra, hogy mentálisan is és biológiailag is reagálunk minden tapasztalatra.

Bohm szerint az ebből megértendő lényeg, hogy nem a tudatosság az egyetlen dolog, ami a *szándékra* válaszol. A test is válaszolhat, és ez azt jelenti, hogy a szándék természete egyszerre mentális és testi. Ez furcsa, mert általában úgy gondolánk, hogy a szándéknak aktív hatása csak a szubjektív valóságra, vagyis a fejünkben lévő gondolatokra lehet, és hogy ez nem szülhet választ a dolgok és tárgyak világában. A szándék tehát „kapocsként vagy hídként szolgálhat a valóság két oldala közt,” – állítja Bohm. „Ez a kapocs elválaszthatatlan abban az értelemben, hogy egy gondolatban tárolt információ, amit mi a 'mentális' oldalnak érzünk, ugyanakkor egy idegéletteni, vegyi és testi tevékenység, ami minden bizonytalansággal megmutatja, hogy mit jelent ez a gondolat az „anyagi” oldalon.”³

Bohm úgy érzi, hogy más fizikai folyamatokban is találhatunk objektíven tevékeny szándékra példákat. Az egyik egy számítógépes chip működése. Egy számítógépes chip információt tartalmaz, és ennek az információnak a szándéka tevékeny abban az értelemben, hogy meghatározza, hogyan haladjon át az áram a számítógépben. Egy másik dolog az atomi méret alatti részecskék működése. A hagyományos nézet a fizikában, hogy a kvantumhullámok mechanikusan hatnak egy részecskére, meghatározzák mozgását, hasonlóan ahhoz, ahogy egy óceán hullámai befolyásolják a felszínén lebegő ping-pong labda mozgását. De Bohm nem érzi úgy, hogy ez a nézet képes lenne megmagyarázni, például az elektronok összehangolt táncát a plazmában, ahogy a víz hullámmozgásával sem tudnánk megmagyarázni ping-pong labdák hasonlóan jól megkoreografált mozgását, hogyha felfedeznének egy ilyen mozgást az óceán felszínén. Úgy érzi, a részecske és a kvantumhullám közti kapcsolat sokkal inkább olyan, mint amikor egy hajót automata pilótára kapcsolnak, és radar hullámok irányítják. Egy kvantumhullám nem tolja el a részecskét, ahogyan egy radarhullám sem tolja el a hajót. Inkább *információval* látja el az elektront környezetéről, amit aztán az elektron felhasznál ön maga irányítására.

Más szavakkal, Bohm úgy hiszi, hogy az elektron nem csak hogy elmeszerű, hanem erősen összetett entitás, mely elképzelés köszönő viszonyban sincs a hagyományos nézettel, miszerint az elektron egy egyszerű, alaktalan pont. Az, hogy az elektronok, sőt minden atomi méret alatti részecske tevékenyen információt dolgoz fel, arra utal, hogy a szándékra való tevékeny válaszolás nem csak a tudatosság tulajdonsága, hanem minden anyag is birtokolja ezt a tulajdonságot. Ez a belső rend – mondja Bohm – adhat egy lehetséges magyarázatot a pszichokinézisre. Azt állítja: „Ennek alapján pszichokinézis jöhet létre, amennyiben egy vagy több ember mentális folyamatai olyan szándékokra összpontosulnak, amelyek harmóniában vannak annak az anyagi rendszernek az alapvető folyamatait irányító szándékokkal, amiben a pszichokinézist létre akarjuk hozni.”⁴

Fontos megjegyezni, hogy ez a fajta pszichokinézis nem egy ok-okozati folyamat eredménye lenne, vagyis nem tartalmazná a fizika erőinek bármilyen ismert ok-okozati kapcsolatát. Ehelyett egyfajta helynélküli „szándékok rezonanciája” eredménye lehetne, vagy valamilyen helynélküli kölcsönhatás, ami hasonló, de nem azonos azzal a helynélküli kölcsönhatással, ami lehetővé teszi egy iker foton párnak, hogy a polarizáció ugyanolyan szögét testesítsék meg, ahogy már a 2. fejezetben láthattuk (technikai okokból Bohm úgy hiszi, hogy pusztán a kvantum helynélküliség számlájára nem írható sem a pszichokinézis, sem a telepátia, és magyarázatot csak a helynélküliség egy mélyebb szintje, egy fajta „szuper” helynélküliség adhat).

Szellem a gépezetben

Egy másik kutató, akinek hasonlóak ugyan a pszichokinézisről alkotott elgondolásai Bohm-éhoz, de egy lépéssel tovább vitte őket, az Robert G. Jahn, a világűr tudományok professzora és a Princeton University School of Engineering and Applied Sciences nyugalmazott dékánja. Jahn a véletlen folytán csöppent a pszichokinézis tanulmányozásába. A NASA és a Nemzetvédelmi Minisztérium tanácsadójaként dolgozott, érdeklődési köre

a mély űri meghajtás. Sőt, ő a szerzője a terület irányadó tankönyvének, a *Physics of Electric Propulsion-nek* (Az elektromos meghajtás fizikája). Nem hitt az úgynevezett természetfeletti-ben, amikor egy diák felkérte, hogy felügyeljen egy pszichokinézis kísérletet, amit a diák egy független tanulmányi projectként szeretett volna végezni. Ennek ellenére Jahn vonakodva beleegyezett, az eredmények pedig annyira kihívóak voltak, hogy a Princeton Engineering Anomalies Research (PEAR) laboratórium megnyitására ösztönözték 1979-ben. Azóta a PEAR kutatói lenyűgöző bizonyítékokat gyűjtöttek a pszichokinézis létezéséről, bárki másnál többet az országban.

Egy kísérletsorozatban Jahn és társa, a klinikai pszichológus Brenda Dunne egy Véletlen Esemény Generátor (VEG) nevű eszközt használtak. Egy előre jelezhetetlen természetes folyamatra, például a radioaktív bomlásra támaszkodva egy véletlen esemény generátor képes létrehozni véletlen bináris számsorozatot. Egy ilyen sorozat például így nézhet ki: 1,2,1,2,2,1,1,2,1,1,1,2,1. Más szavakkal, a véletlen esemény generátor egyfajta arra képes automata pénzfeldobó gép, hogy nagyon sok pénzfeldobást végezzen el nagyon rövid idő alatt. Mindenki tudja, hogy ha ezerszer feldobsz egy tökéletes kiegyensúlyozott érmét, az esélyek úgy szólnak, hogy fele-fele arányban lesznek a fejek és az írások. A valóságban bármilyen ezer feldobásból az arányok eltérhetnek kicsit az egyik vagy a másik irányba, de minél nagyobb a feldobások száma, annál közelebb lesz az arány az 50-50%-hoz.

Jahn és Dunne önkénteseket ültetett véletlen esemény generátorok elé, és arra kérték őket, hogy koncentráljanak, hogy a gép abnormálisan sok fejet, vagy írást dobjon. A szó szerint több százezer próbálkozás eredményeként arra jutottak, hogy kizárólag a koncentráció használatával az önkéntesek valóban gyakoroltak egy kicsi, ám statisztikailag jelentős hatást a véletlen esemény generátorok eredményére. Két másik dolgot is felfedeztek. A képesség a pszichokinézises hatások létrehozására nem korlátozódott néhány tehetséges egyénre, hanem jelen volt a vizsgált önkéntesek többségében. Ez azt veti föl, hogy valamilyen szinten a legtöbbszörben benne van a pszichokinézis képessége. Azt is felfedezték, hogy más emberek különböző és következetesen elkülönülő eredményeket hoztak létre és ezek az eredmények annyira egyéniek voltak, hogy Jahn és Dunne „aláírásoknak” kezdték nevezni őket.⁵

Egy másik kísérlet sorozatban Jahn és Dunne egy 9000 darab kétcentis színes játékgolyót 830 műanyag tüske körül keringtető gépet használtak, és a golyók alul a 19 gyűjtő edény egyikébe hullottak. Az eszközt egy sekély függőleges keretben tárolták, ami 3 méter magas, és 1,8 méter széles, az eleje átlátszó üvegből volt, így az önkéntesek láthatták a golyókat leesni, és összegyűlni a tárolókban. Normális esetben több golyó esik a középső tárolókba, mint a szélsőkbe, egy haranggörbe menti eloszlás szerint.

Ahogy a véletlen esemény generátorok esetében is, Jahn és Dunne a gépek elé ültetett önkénteseket arra kérte, próbálják elérni, hogy több golyó essék a szélre, mint középre. Ismét, sok próba után, egy kicsi, de mérhető különbséget észleltek a golyók zuhanását illetően. A véletlen esemény generátorokban az önkéntesek csak mikroszkopikus folyamatokra, egy radioaktív anyag bomlására fejtettek ki pszichokinetikus hatást, de a golyós kísérletek kimutatták, hogy a tesztalanyok képesek voltak a pszichokinézist mindennapi tárgyakra is használni. Mi több, a véletlen esemény generátorokban résztvevő egyének „aláírásai” itt is visszatértek, ami arra enged következtetni, hogy bármilyen egyén pszichokinézisben való jártassága kísérletről kísérletre ugyanaz marad, de egyénről egyénre változik, ahogyan bármi-

lyen más jártasság is változik. Jahn és Dunne kijelenti: „Míg ezen eredmények egy kis részét ésszerűen el lehet vetni, hogy túl közel esnek a véletlenszerű viselkedéshez, ahhoz, hogy indokolják az uralkodó tudományos tanok felülvizsgálását, azonban a teljes képet megvizsgálva jelentős arányú kétségbevonhatatlan eltérést kapunk.”⁶

Jahn és Dunne úgy érzik, felfedezéseik megmagyarázzák, egyes emberek miért hajlamosak arra, hogy megátkozzanak gépeket, és hogy miattuk berendezések rosszul működjenek. Ilyen volt Wolfgang Pauli is, aki e téren olyan legendás tehetséggel rendelkezett, hogy a viccelődő fizikusok „Pauli hatásnak” nevezték ezt el. Azt mondták, hogy Pauli pusztán jelenléte egy laboratóriumban elég volt ahhoz, hogy egy üvegből készült berendezés felrobbanjon, vagy hogy egy érzékeny mérőműszer kettérepedjen. Egy különösen híres esetben egy fizikus írt Paulinak, hogy megmondja neki, ezúttal nem hibáztatta őt egy bonyolult berendezés rejtélyes szétesése miatt, hiszen Pauli nem volt jelen, de később megtudta, hogy Pauli egy vonaton a laboratórium mellett ment el éppen, amikor a kellemetlenség történt! Jahn és Dunne úgy gondolják, hogy a híres „Szellem a gépezetben” hatás vagy „Murphy törvénye”, amikor gondosan ellenőrzött készülékek megmagyarázhatatlan üzemzavarokat produkálnak a legrosszabb pillanatokban – ahogy azt gyakran jelentik repülősök, hadgépészek – a tudatalatti pszichokinézis példái lehetnek.

Amennyiben elménk képes kinyúlni, és megváltoztatni üveggolyók zuhatagát, vagy egy gép működését, milyen furcsa alkímia számlájára írhatunk egy ilyen képességet? Jahn és Dunne szerint, mivel minden fizikai folyamat hullám/részecske kettősségű, nem ésszerűtlen azt feltételezni, hogy ez igaz a tudatosságra is. Amikor részecskeszerű, a tudatosság látszólag a fejünkben van, de hullámszerű aspektusában a tudatosság, ugyanúgy, mint bármelyik hullámjelenség, szintén létrehoz távoli hatásokat. Úgy hiszik, az egyik ilyen távoli hatás a pszichokinézis.

De Jahn és Dunne itt nem állt meg. Szerintük a valóság maga a tudatosság hullámszerű aspektusai és az anyag hullámmintái közti interferencia eredménye. Azonban, Bohm-hoz hasonlóan, ők is úgy gondolják, hogy sem a tudatosságot, sem az anyagi világot nem lehet egymástól elszigetelten eredményesen bemutatni, és magára a pszichokinézisre sem lehet valamilyen erőátvitelként tekinteni. „Az üzenet ennél finomabb lehet,” – mondja Jahn. „Lehet, hogy az ilyen elképzelések egyszerűen életképtelenek, lehet, hogy nem hasznos absztrakt (elvont–*a ford.*) környezetről vagy absztrakt tudatosságról beszélni. Egyedül azt tudjuk megtapasztalni, amikor a kettő valamilyen módon egymásba hatol.”⁷

Ha a pszichokinézisre nem lehet valamiféle erőátvitelként gondolni, milyen meghatározás fejezné ki jobban az elme és a test kölcsönhatását? Egy Bohm-éhoz ismét hasonló gondolkodásmóddal, Jahn és Dunne azt a magyarázatot ajánlja, hogy a pszichokinézis valójában egy információcsere a tudatosság és a fizikai világ között. E csere nem az elme és az anyag közt végbemenő áramlás, hanem inkább a kettő közti együttrezgés, egy *rezonancia*. A rezonancia, együttrezgés fontosságát felismerték és kommentálták is a pszichokinézisben résztvevő önkéntesek abban az értelemben, hogy a sikeres teljesítménnyel leggyakrabban összefüggésbe hozott tényező az volt, amikor sikerült elérni egy együttrezgést, egy „rezonanciát” a géppel. Ezt az egyik önkéntes így írta le: „annyira belemerültem a folyamatba, hogy elvesztettem az öntudatomat. Nem éreztem semmilyen közvetlen uralmat az eszköz felett, inkább azt éreztem, hogy képes vagyok gyengén befolyásolni, amikor együttrezgek,

rezonanciában vagyok a géppel. Olyan, mintha egy kenuban eveznék; amikor arra megy, amerre szeretném, áramlok vele én is. Amikor nem, megpróbálom megtörni az áramlást, és esélyt adok neki, hogy ismét rezonanciába kerüljön velem.”⁸

Jahn és Dunne megközelítése több más alapvető módon is hasonlít Bohm-éra. Csak úgy, mint Bohm, úgy hiszik, hogy a valóság leírására használt fogalmak – elektron, hullámhossz, tudatosság, idő, frekvencia – csak „információ elrendező kategóriaként” használhatóak, és nem rendelkeznek semmilyen független állapottal. Azt is hiszik, hogy minden elmélet, az övéket is beleértve, pusztán metafora. Ugyan nem azonosítják magukat a holografikus modellel (és az elméletük számos lényeges ponton el is tér Bohm elgondolásától) elismerik az átfedést. „Oly mértékben, hogy egy elég alapvető hullámmechanikai viselkedésben bízunk, van némi hasonlóság aközött, amit mi javasunk, és a holografikus elgondolás között,” – mondja Jahn. „Megadja a tudatosságnak a lehetőséget, hogy a hullámmechanikai értelemben működjék, ezáltal így vagy úgy kihasználja az összes teret és időt.”⁹

Dunne egyetért: „Egy bizonyos értelemben a holografikus modellt fel lehet úgy is fogni, hogy azzal a mechanizmussal foglalkozik, hogy hogyan lép kölcsönhatásba a tudatosság ezzel a hullámmechanikai, ősi, érzékelhető mennyiséggel, és hogyan képes ezt valahogyan használható információvá alakítani. Egy másik értelemben, amennyiben elképzeled, hogy egy egyéni tudatosságnak vannak saját jellegzetes hullámmintái, tekinthetsz rá úgy is – természetesen metaforikusan szólva – mint egy bizonyos frekvenciájú lézerre, ami egy sajátosságos mintára vetül a kozmikus hologramban.”¹⁰

Ahogy az talán várható volt, Jahn és Dunne munkásságát figyelemre méltó ellenállással fogadták a tudományos közösség ortodox berkein belül, de bizonyos körökben elfogadásra talált. A PEAR tőkéje jó részét a McDonnell Alapítványtól kapja, amit James S. McDonnell III. alapított a McDonnell Douglas Corporation-től. A *New York Times Magazine* nemrégiben szentelt egy cikket Jahn és Dunne munkásságának. Jahn és Dunne nem hagyják magukat eltántorítani azzal, hogy olyan jelenségek paramétereinek felfedezésére szentelnek rengeteg időt és energiát, ami a legtöbb tudós szerint nem létezik. Ahogy Jahn fogalmaz, „Úgy érzem, ez a téma sokkal fontosabb, mint bármi más, amin valaha is dolgoztam.”¹¹

Amikor a pszichokinézis nagyobb méreteket ölt

Eddig a laboratóriumban létrehozott pszichokinézis jelenségek viszonylag kis tárgyakra korlátozódtak, de van arra utaló bizonyíték, hogy legalábbis néhány ember képes a pszichokinézist arra használni, hogy nagyobb változásokat idézzen elő a fizikai világban. Lyall Watson biológus, aki a *Supernature (Természetfölötti)* című bestsellert írta, és szerte a világban tanulmányozta a természetfeletti mondott jelenségeket, a Fülöp-szigeteken találkozott egy ilyen emberrel. A férfi az úgynevezett pszi sebészek egyike volt. Nem érintette meg a beteget. Ehelyett körülbelül 25 centire a beteg testétől tartotta a kezét, rámutatott a beteg bőrére, és azonnal egy vágás jelent meg. Watson nem csak számos alkalommal tanúja volt a férfi pszichokinézises sebészi képességeinek, de amikor a férfi a szokásosnál nagyobbat suhintott az ujjával, Watson saját kézfejjén is megjelent egy vágás. A sebhely a mai napig ott van.¹¹

Bizonyíték van arra is, hogy a pszichokinézissel csontokat lehet gyógyítani. Számos ilyen gyógyulási esetet jelentett az angliai Sunderland District General Hospital orvosa, Dr. Rex Gardner. Egy érdekes része a *British Medical Journal* 1983-ban megjelent egyik cikkének, hogy Gardner, aki a csodák szenvedélyes nyomozója, összevet korabeli csodálatos gyógyulásokat azokkal, amiket tisztelendő Bede angol történész és teológus gyűjtött össze, és kiderül, hogy vannak szinte teljes egyezések.

Egy ilyen napjainkban történt gyógyulás része volt egy a németországi Darmstadtban élő apáca csoport. Az apácák egy kápolnát építettek, amikor az egyik nővér átesett egy frissen cementezett padlón, rá az alatta lévő fagerendára. Sürgősen kórházba szállították, ahol a röntgen kimutatta, hogy összetett medencecsont törése van. Ahelyett, hogy az általános orvosi eljárásokra támaszkodtak volna, az egész éjjelt átvirrasztva imádkoztak a nővéért. Annak ellenére, hogy az orvosok ragaszkodtak hozzá, hogy még több hétre nyújtásban maradjon, az apácák két nappal később hazaszállították a nővért, folytatták az imádkozást, és kézzrátételt alkalmaztak. Általános meglepetésre, közvetlenül a kézzrátétel után a nővér felállt az ágyából a törés okozta gyöttrő fájdalom nélkül, láthatólag gyógyult. Csupán két hétbe telt, hogy elérje a teljes gyógyulást. Ezután elment a kórházba, és megmutatta magát megdöbbent orvosának.¹³

Ugyan Gardner nem próbálja megmagyarázni sem ezt, sem a cikkében tárgyalt többi gyógyulást, a pszichokinézis valószínű magyarázatnak tűnik. Ha úgy vesszük, hogy egy törés gyógyulása hosszadalmas folyamat, és még Michelli csodás medence újraképződése is több hónapig tartott, felvetem, hogy a kézzrátételt végző nővérek tudatalatti pszichokinézises képessége végezte el a feladatot.

Gardner leír egy másik, a hetedik században történt hasonló gyógyulást, az angliai Hexham-ban lévő templom építése közben. Ebben részt vett St. Wilfrid, az akkori hexhami püspök. A templom építése során egy kőműves nagyon magasról leesett, és eltörte karjait és lábait. Ahogy ott feküdt haldokolva, Wilfrid felette imádkozott és felkérte a többi munkást, hogy csatlakozzék hozzá. Így tettek, és „az élet lehelete visszatért” Bothelm-ba, és gyorsan meggyógyult. Mivel a gyógyulás egészen addig nem következett be, amíg St. Wilfred fel nem kérte a többi munkást, hogy csatlakozzék hozzá, felmerül a kérdés, hogy St. Wilfred lett volna a katalizátor, vagy ismét az egybegyűltek egyesített tudatalatti pszichokinézise működött?

Dr. William Tufts Brigham, a honolulu-i Bishop Múzeum múzeumőre, ismert botanikus. Magánélete nagy részét az úgynevezett természetfeletti tanulmányozásának szentelte. Megörökített egy esetet, ahol egy törött csontot azonnal meggyógyított egy bennszülött hawaii sámán, vagy *kahuna*. Az eseményt Brigham egyik barátja, J. A. K. Combs figyelte meg. Combs feleségének nagyanyját a szigetek egyik leghatalmasabb női kahunájának tartották, és egyszer a nőnél tartott parti keretein belül volt alkalma első kézből megtapasztalni képességeit.

A szóban forgó eseménynél az egyik vendég megcsúszott, és elesett a part homokjában, olyan súlyosan eltörve a lábát, hogy a csontvégek szemmel láthatóan belülről a bőrhöz nyomultak. Felismerve a törés súlyosságát, Combs javasolta, hogy azonnal szállítsák kórházba a férfit, de az idős kahuna hallani sem akart róla. Térdelve a férfi mellett kiegyenesítette a lábát, és rátette a kezét arra a területre, ahol a törött csontok a bőrt nyomták. Miután több percen keresztül imádkozott és meditált, felállt és bejelentette, hogy a gyógyulás befejező-

dött. A férfi csodálkozva lábra állt, tett egy lépést, majd még egyet. Teljesen meggyógyult, és a lába semmilyen formában nem mutatta a törés jeleit.¹⁴

Tömeg pszichokinézis a tizennyolcadik századi Franciaországban

Ezen események ellenére, a pszichokinézis egyik legmeghökkenőbb megtestesülése és a csodás események legjelentősebb bemutatása Párizsban volt, a tizennyolcadik század első felében. Az események egy jansenisták nevű németalföldi befolyás alatt álló katolikus, merov erkölcsű szekta köré csoportosulnak, és egy Francois de Paris nevű szentéletű és mélyen tisztelt jansenista segédlelkész halála idézte elő őket. Ugyan ma kevesen hallottak egyáltalán a jansenista csodákról, Európában erről beszéltek a legtöbbit a század jó részében.

Hogy teljesen megérthessük a jansenista csodákat, fontos megértenünk néhány Francois de Paris halálát megelőző történelmi eseményt. A jansenizmust a tizenhetedik század elején alapították, és már a kezdetektől hadilábon állt mind a Római Katolikus egyházzal, mind a francia monarchiával. Számos hittételében erősen eltért az egyház általános dogmáitól, de népszerű mozgalom volt és gyorsan követőket szerzett a francia emberek közt. Mind közül a legrosszabb, hogy mind a pápaság, mind a hívő katolikus XV. Lajos király úgy ítélte, hogy ez protestánsizmus, csak katolicizmusnak álcázza magát. Következésképp az egyház és a király is folyamatosan a mozgalom hatalmának aláásásán dolgozott. E törekvés egyik akadálya és a mozgalom elterjedtségének egyik oka, hogy a jansenista vezetők rendkívül képzettnek tűntek a csodás gyógyulások előidézésében. Ettől függetlenül az egyház és a monarchia nem engedett, és ez heves vitákhoz vezetett szerte Franciaországban. 1727. május elsején, a hatalmi harc csúcán történt, hogy Francois de Paris meghalt, és a párizsi Saint-Médard községi temetőben eltemették.

Mivel a halott szent hírében állt, hódolók kezdtek gyűlni a sírja körül, s már elejétől fogva számos csodás gyógyulásról számoltak be. Az ily módon meggyógyult betegségek körébe tartoztak rákos daganatok, bénulás, sükettség, izületi gyulladások, reuma, fekélyes sebek, visszatérő láz, hosszantartó vérzés és vakság. De ez nem minden. A gyászolók hamar elkezdtek furcsa önkéntelen görcsöket vagy rángatózásokat is tapasztalni, és végtagjaik a leghihetlenebb módon kicsavarodtak. Ezek a rohamok gyorsan fertőzőnek bizonyultak, futótűzként terjedtek, és nemsokára az utcák tele voltak férfiakkal, nőkkel és gyerekekkel, akik mind úgy tekeregtek és vonaglottak, mintha valami másvilági varázslat kerítette volna őket hatalmába.

Ez alatt az idő alatt az időközben „görcsösöknek” elnevezett csoport tagjai a legelképesztőbb képességeket mutatták. Az egyik, hogy sérülés nélkül viselték el a testi kínzások szinte elképzelhetetlenül széles körét. Ide tartozott a súlyos verés, ütések mind nehéz, mind éles tárgyakkal, és fojtás – *ezeket mind a sérülések, sebek illetve horzsolások leghalványabb látható jele nélkül viselték.*

Az teszi ezeket a csodás eseményeket egyedivé, hogy szó szerint több ezren megfigyelték őket. A Paris atya sírja körüli „eszeveszett” gyülekezések egyáltalán nem voltak rövid életűnek nevezhetőek. A temető és a körülötte lévő utcák éjjel-nappal tömve voltak évekig, és két

évtizeddel később még mindig jelentettek csodákat (hogy kicsit érzékeltessem a jelenséget méretét: 1733-ban több nyilvános feljegyzés is szól arról, hogy több mint háromezer önkéntesre volt szükség, hogy segítse a görcsösöket és biztosítsák, hogy például a nők ne tárulkozzanak föl izléstelenül görcseik során). Ennek eredményeképpen a görcsösök nemzetközi hírnévre tettek szert, és ezek sereglettek megnézni őket. Voltak minden társadalmi rétegből, minden elképzelhető oktatási, vallási és állami szervből hivatalnokok is. Számos hivatalos, és nem hivatalos beszámoló maradt fenn a megfigyelt csodákról a kor irataiban.

Sőt, számos tanúnak, például a Római Katolikus Egyház kivizsgálóinak, feltett szándéka volt megcáfolni a jansenista csodákat, de csak megerősíteni tudták őket (a Római Katolikus Egyház zseniálisan megoldotta a dolgok ezen igen kínos állását azzal, hogy elismerte a csodák létezését, de az ördög művének nyilvánította őket, így bizonyítva a jansenisták romlottságát).

Louis-Basile Carre de Montegron nyomozó, a Párizsi Parlament tagja, elegendő csodát látott ahhoz, hogy négy vaskos kötetet töltsön meg a témában, amit 1737-ben, *La Verité des Miracles (A csodák igazságai)* címen adott ki. Ebben a munkájában számos példát ad a görcsösök kínzásokkal szembeni szemmel láthatósebezhetetlenségére. Az egyik ilyen példa: a húsz éves Jeanne Maulet női görcsös neki vetette a hátát egy kőfalnak, míg a tömegből egy önkéntes, egy „nagyon erős ember” száz csapást mért a gyomrára egy 15 kilós kalapáccsal (maguk a görcsösök kérték, hogy kínozzák őket, mert elmondásuk szerint enyhítette a görcsök kízó fájdalmait). Hogy ellenőrizze a csapások erejét, maga Montegron fogta kezébe a kalapácsot és kipróbálta azon a falon, aminek korábban a nő támaszkodott. Azt írta „A huszonötödik csapásomra a kő, ami már meglazult az előző erőfeszítéseimtől, hirtelen engedett, és átesett a fal túlsó oldalára, egy több mint félméternyi rést hagyva a falban.”¹⁵

Montegron leír egy másik esetet, ahol egy görcsös nőt ívben úgy hátrafesztettek, hogy derekát „egy karó hegyes vége” tartotta. Ezután azt kérte, hogy egy huszonöt kilós követ „irdatlan magasra” húzzanak fel, hogy aztán teljes súlyával a gyomrára zuhanjon. A követ újra és újra felhúzták és engedték a nő gyomrára zuhanni, de úgy tűnt, ez a nőre teljesen hatástalan. Erőfeszítés nélkül tartotta fura pozícióját, semmilyen fájdalmat vagy sérülést nem szenvedett, és úgy sétált el a megpróbáltatás helyszínéről, hogy a háta húsán még csak egy karcolás sem volt. Montegron azt is feljegyezte, hogy a megpróbáltatás alatt folyamatosan azt kiáltotta: „Sújtsatok keményebben, keményebben.”¹⁶

Ténylegesen úgy tűnt, hogy semmi sem tudott kárt tenni a görcsösökben. Ütötték őket fém rudakkal, láncokkal és gerendákkal. A legerősebb férfi sem tudta fuldoklásig fojtani őket. Néhányukat keresztre feszítették, utána pedig a sebek semmilyen jelét sem mutatták.¹⁷ Az elme számára a legmeghökkenőbb, hogy nem lehetett őket megvágni vagy átszúrni késsel, karddal, vagy baltával! Montegron felidéz egy esetet, ahol egy hidegvágó éles hegyét egy görcsös gyomrához rakták és aztán egy kalapáccsal olyan erővel kezdték ütni, hogy úgy tűnt, „áthasítja a gerincet és megrongál minden belső szervet.” De nem így történt, és a görcsös arcán „a teljes gyönyör kifejezése volt”, közben azt kiáltozta: „Oh, ez aztán jót tesz nekem! Bátorság testvérem, sújts kétszer ilyen erősen, ha bírsz!”¹⁸

Nem a sebezhetetlenség volt a jansenisták roham közben mutatott egyetlen képessége. Néhányuk tisztánlátóvá vált, és képesek voltak „meglátni rejtett dolgokat”. Mások olvasni tudtak, még akkor is, amikor a szemük csukva volt és szorosan be is tekerték, és jelentettek

példákat lebegésre. Az egyik lebegő, egy Bescherand nevű atya Montpellierből, „oly erővel emelkedett el a földtől” görcsei során, hogy a vizsgálatára kirendelt megfigyelőknek minden erőfeszítés ellenére sem sikerült őt a földön tartani.¹⁹

Ugyan ma már csaknem teljesen feledésbe merültek a jansenista csodák, az akkori értelmiség egyáltalán nem hagyta őket figyelmen kívül. Pascal matematikus és filozófus unokahúgának egy súlyos fekély tűnt el a szeméből csupán órák alatt egy jansenista által véghezvitt csodának köszönhetően. Amikor XV. Lajos Király sikertelenül úgy próbálta megállítani a görcsösöket, hogy bezáratta a Saint-Médard temetőt, Voltaire azzal viccelődött, hogy „A király parancsa megtiltotta Istennek, hogy több csodát tegyen ott.” A *Philosophical Essays*-ben David Hume skót filozófus ezt írta: „Bizonyára soha nem volt annyi egy embernek tulajdonított csoda, mint amennyit mostanában Paris atya sírjának tulajdonítanak Franciaországban. Sok csoda azonnal, helyben bizonyítást nyert megkérdőjelezhetetlen hitelességű és hírnevű bírók előtt, egy tanult korban, a világ mostani legkiválóbb színterén.”

Hogyan magyarázzuk a görcsösök csodáit? Ugyan Bohm hajlandó figyelembe venni a pszichokinézist és más, természetfeletti nevezett jelenségeket, nem szeret sajátos jelenségekről, például a jansenisták rendkívüli képességeiről spekulálni. De megint, hogyha komolyan vesszük a sok szemtanú vallomását, hacsak nem vagyunk hajlandók elismerni, hogy Isten jobban kegyeibe fogadta a jansenista katolikusokat a római katolikusokkal szemben, a pszichokinézis tűnik a lehetséges válasznak. Azt, hogy valamilyen okkult működés van, több dolog is alátámasztja: más okkult képességek is megjelentek a görcsösök során, például a tisztánlátás. Ráadásul már vizsgáltunk eseteket, ahol az erős hit és hisztéria képes volt megmozgatni az elme mélyebb erőit, és itt ezek is nagymértékben jelen voltak. Sőt, ahelyett, hogy csak egy ember hozta volna őket létre, a pszichokinetikus hatásokat létrehozhatta a jelenlévők egyesült szenvedélye és hite, ez pedig megmagyarázná a megnyilvánulások erőteljességét. Nem új ez az ötlet. Az 1920-as években William McDougall, neves harvadi pszichológus szintén felvetette, hogy a vallási csodákat a nagyszámú hívők együttesének úgynevezett természetfeletti ereje okozza.

A pszichokinézis sokat megmagyarázna a görcsösök látszólagos sebezhetetlenségéből. Jeanne Maulet esetében felvetődik, talán tudatalatt pszichokinézises képességeket használt, hogy kivédje a kalapácsütések erejét. Hogyha a görcsösök pszichokinetikus képességekkel átvették a hatalmat a láncok, husángok és kések felett, arra kényszerítve őket, hogy mindig pontosan a behatolási pont előtt álljanak meg, ez megmagyarázná miért nem hagytak ezek az eszközök nyomokat vagy horzsolásokat. Hasonlóképp, amikor próbálták megfojtani a jansenistákat, talán a kezeket a pszichokinézis tartotta a helyükön, s bár azt hitték, hogy a húst szorongatják, valójában csak a semmit markolászták.

A kozmikus mozgóképvetítő átprogramozása

Azonban még a pszichokinézis sem magyarázza meg a görcsösök sebezhetetlenségének minden aspektusát. Figyelembe kell venni a tehetetlenség problémáját – vagyis, hogy a mozgásban lévő dolgok hajlamosak arra, hogy mozgásban maradjanak. Amikor lezuhan egy 25 kilós kő, vagy egy gerenda, figyelemre méltó mozgásenergiát hordoz, és ha

azonnali megállásra kényszerítjük, valahova mennie kell az energiának. Például, hogyha egy 15 kilós kalapáccsal megütünk egy lovagi páncélba öltözött embert, a páncél fémje ugyan elháríthatja a csapást, a benne lévő ember azonban mindenképp igencsak érezni fogja a megrázkódtatást. Jeanne Maulet esetében úgy tűnik, hogy az energia valahogyan áthaladt a testén, és a mögötte lévő fal fogta fel, ahogyan Montgeron megjegyezte, a falat „megrázta az erőlködés.” De annak a nőnek az esetében már nem ilyen tiszta a helyzet, akit ívbe feszítettek, majd rá ejtettek egy 25 kilós követ a hasára. Az ember tűnődik, hogy miért nem lapította a földhöz, vagy miért nem estek hanyatt a görcsösök, amikor egy gerendát vágtak hozzájuk? Hová tűnt az eltérített energia?

Ismételten, a valóság holografikus nézete kínál egy lehetséges választ. Azt már láthatuk, hogy Bohm szerint a tudatosság és az anyag ugyanazon alapvető valami különböző aspektusai, s e valami gyökerei a burkolt rendezettségben vannak. Egyes kutatók úgy hiszik, hogy ez azt jelenti, hogy a tudatosság sokkal többre képes, minthogy néhány pszichokinetikus változást hozzon létre az anyagi világban. Például Grof úgy hiszi, hogy ha a burkolt és a kifejezett rendezettségek pontosan leírják a valóságot, akkor „elképzelhető, hogy a tudatosság bizonyos szokatlan állapotai közvetetten előidézhetik a burkolt rendezettség közvetlen megtapasztalását, vagy az abba való beavatkozást. Ezáltal lehetséges lenne megváltoztatni jelenségeket az érzékelhető világban, nemző anyaméhük befolyásolásával.”²⁰ Másképp fogalmazva: azon felül, hogy pszichokinetikusan mozgat dolgokat, az elme még arra is képes lehet, hogy lenyúljon, és átprogramozza a dolgokat létrehozó kozmikus mozgóképvétítőt. Tehát nem csak át lehetne lépni a természet általánosan elfogadott törvényeit, például a tehetetlenséget, de az elme még a pszichokinézisnél is sokkal drámaibb módon képes megváltoztatni és átformálni az anyagi világot.

Ennek, vagy valamilyen más elméletnek az igazát bizonyítja a történelem során különféle emberek által bizonyított képesség: a tűzzel szembeni sérthetetlenség. Thurston *The Physical Phenomena of Mysticism* című könyvében számos példát ad e képességgel megáldott szentekről. Az egyik leghíresebb paulai Szent Ferenc, aki nemcsak sérülés nélkül tudott izzó paraszat a kezében tartani, de a szentté avatási meghallgatásán nyolc szemtanú tanúsította, hogy látták átsétálni egy kohó dübörgő lángjai közt, hogy megjavítsa a kohó megsérült falát.

Ez a beszámoló Shadrach, Meshach és Abednego történetét idézi fel az Ótestamentumból. Miután elfoglalta Jeruzsálemet, Nabukodonozor király mindenkit utasított, hogy egy róla készült szobrot bálványozzon. Shadrach, Meshach és Abednego ezt megtagadta, erre Nabukodonozor elrendelte, hogy egy olyan „mértéktelenül forró” kohóba dobják őket, ahol a lángok még azokat is felégették, akik bedobták őket. Azonban hitük miatt sértetlenül túléltek, és úgy jöttek ki a tűzből, hogy egy hajuk szála sem görbült, a ruhájukon sem volt sehol semmi égésnyom, még a tűz szaga sem volt rajtuk. Úgy tűnik, hogy a hit visszautasításából, amit például XV. Lajos király próbált a jansenistákra kényszeríteni, nem egyszer születtek csodák.

Ugyan Hawaii kahunái nem sétálnak kohókban, vannak jelentések, hogy sérülés nélkül sétáltak át lánván. Brigram mesélte, hogy találkozott három kahunával, aki megígérte, hogy bemutatják ezt a teljesítményt. Követte őket egy hosszú túrán egy lávaömlésig, közel a kítőző Kilauea-hoz. Egy kb. 45 méter széles láva folyamot választottak, aminek teteje megszilárdult annyira, hogy megtartsa a súlyukat, de olyan forró volt, hogy féhéren izzó foltok

borították a felszínét. Ahogy Brigham nézte, a kahunák levették szandáljukat és belekezdték a védelmükhöz szükséges hosszú imába, miközben felléptek az épphogy megszilárdult olvadt kőre.

Ahogy később kiderült, a kahunák korábban említették Brigham-nek, hogy őt is fel tudják ruházni tűzállóságukkal, és akkor bátran bele is egyezett. De ahogy szembekerült a láva perzselő melegével, igencsak inába szállt a bátorsága. Meggondolta magát. „A dolgok végeredménye az volt, hogy mereven ültem és nem voltam hajlandó levenni a bakancsomat.” – írta Brigham az eseményről szóló beszámolójában. Miután befejezték az istenek segítségül hívását, a legidősebb kahuna nekiiramodott és sérülés nélkül a 45 méter végére ért. Lenyűgözve, ám még mindig kőkeményen meggyőződve, hogy nem megy sehova Brigham felállt, hogy lássa a következő kahunát, amikor is egy kapott lökés arra kényszerítette, hogy fusson, ha nem akart arccal a fehérén izzó kőre esni.

És Brigham aztán futott. Amikor átért a másik oldalra rádöbrent, hogy az egyik csizmája leégett róla, és hogy ég a zoknija. De csodálatos módon a lábfejei sértetlenek voltak. A kahunák sem szenvedtek semmilyen sérülést és Brigham megrázkódtatását látván, fetrengtek a kacagástól. „Én is nevettem,” írta Brigham. „Életemben nem voltam annyira megkönnyebbülve, mint akkor, hogy tudtam, biztonságban vagyok. Nem sok mindent tudok még mondani erről a tapasztalatról. Erős meletet éreztem az arcomon és testemen, de szinte semmi hő nem éreztem a lábfejeimben.”²¹

Alkalomadtán a görcsösök is teljes sérthetlenséget mutattak a tűzzel kapcsolatban. A „szalamander emberek” – ahol a szalamander kifejezés egy középkori mitológiai hullőre utalt, amiről úgy hitték, hogy tűzben élt – közül a két leghíresebb Marie Sonnet és Gabrielle Moler. Egy alkalommal, számos tanú jelenlétében, beleértve Montegron-t is, Sonnet végignyúlt két széken egy lángoló tűz felett, majd fél óráig ott maradt. Sem ő, sem ruhája nem mutatott semmilyen káros hatást. Egy másik alkalommal úgy ült, hogy a lábfejei egy izzó parázssal teli vasüstben voltak. Brighamhez hasonlóan, cipői és harisnyái leégtek, de a lábfejei sértetlenek maradtak.²²

Gabrielle Moler hőstettei még mehökkentőbbek. Azon felül, hogy érzéketlen volt a kardszúrásokra, és egy lapáttal ráért csapásokra, be tudta dugni a fejét egy kandalló dübörgő tűzterébe, és ott is tudta tartani, anélkül, hogy megsérült volna. A szemtanúk elmondása szerint utána a ruhája olyan forró volt, hogy alig lehetett hozzáérni, azonban a haján, szempilláin és szemöldökein semmilyen elváltozás nem látszott.²³ Gabrielle kétségkívül nagyon szórakoztató lehetett a partikon.

Valójában nem a jansenisták voltak Franciaországban az első görcsös megmozdulás. A kései 1600-as években, amikor XIV. Lajos Király folyamatosan próbálta megtisztítani az országot a protestáns hugenottáktól, volt egy kis hugenotta csoport a Cévennes völgyben, Camisard-okként ismerjük őket. Egy Rómába küldött hivatalos jelentés szerint, egy Abbé du Chayla nevű perjel arról panaszkodik, hogy bármit is csinál, nem tud kárt tenni a Camisard-okban. Amikor elrendelte, hogy lőjék le őket, a muskéták golyóit összelapulva megtalálták a ruhájuk és a bőrük között. Nem esett bántódásuk, amikor izzó parázsra zárta kezüket, és akkor sem, amikor tetőtől talpig olajba áztatott vászonba tekerte, majd meggyújtotta őket – nem égtek el.²⁴

Amennyiben ez még nem lett volna elég, Claris, a Cammisard-ok vezetője elrendelte, hogy építsenek egy halottégető máglyát, aztán felmászott a tetejére, hogy onnan intézzen

egy elragadtatott beszédet híveinek. Hatszáz szemtanú jelenlétében elrendelte, hogy gyűjtsák meg a máglyát és tovább szónokolt, miközben a lángok a feje fölé csaptak. Miután teljesen leégett a máglya, Claris lekecmergett, sértetlenül, a tűznek semmilyen nyoma nem volt a haján vagy ruháján. A Camisard-ok ellen küldött csapatok vezetője, Jean Cavalier ezredes később Angliába vonult száműzetésbe, és 1707-ben írt egy könyvet a témáról *A Cry from the Desert Egy kiáltás a sivatagból*) címmel.²⁵ Abbé du Chayla-t végül a Camisard-ok meggyilkolták egy bosszú hadjáratban. Ellentétben velük, ő nem rendelkezett semmilyen különleges sérthetlenséggel.²⁶

Szó szerint több száz hiteles beszámoló létezik a tűzállóságról. Azt jelentették, hogy amikor a Lourdes-i Bernadette eksztázisban volt, érzéketlenné vált a tűzre. Szemtanúk szerint egy transz alkalmával a keze olyan közel esett egy gyertyához, hogy a lángok körbe nyalták ujjait. Az egyik jelenlévő személy Lourdes községi orvosa, dr. Dozous gyors észjárású lévén, elkezdte mérni az időt, és feljegyezte, hogy teljes tíz perc eltelt, mire kijött a transzból, és elmozdította a kezét. Később azt írta: „Saját szememmel láttam. De esküszöm, hogyha bárki próbált volna meggyőzni arról, hogy ilyen történt, kinevettem volna.”²⁷

1871. szeptember 7-én a *New York Herald* megjelentette, hogy Natban Coker, egy Easton, Maryland-ben élő idősebb néger kovács vörösen izzó vasat tudott a kezébe venni anélkül, hogy megsérült volna. Egy több orvosból álló bizottság jelenlétében fehérizzásig hevített egy lapátot, és addig nyomta saját lába talpaihoz, amíg ki nem hűlt. Meg is nyalta a vörösen izzó lapát szélét. Olvasztott ólmot is öntött a szájába, és addig forgatta az ínyén és a fogai közt, amíg meg nem keményedett. Minden egyes ilyen tett után az orvosok megvizsgálták, és sérülésnek semmilyen nyomát nem találták.²⁸

A Tennessee hegyekben egy vadászkirándulás alkalmával a New York-i orvos K.R. Wissen találkozott egy hasonlóan érzéketlen tizenkét éves fiúval, aki minden gond nélkül tartotta kezében a kemencéből kivett vörösen izzó vasakat. A fiú elmondta Wissen-nek, hogy képességét véletlenül fedezte fel, amikor felvett a földről egy leesett vörösen izzó patkót a nagybátyja kovácsműhelyében.²⁹ A lángoló parazsakkal teli gödör, amin Mohotty átsétált a Grosvenor-ok szeme láttára 1328 Fahrenheit fokos volt a *National Geographic* hőmérői szerint. Az Illinoisi Egyetemen dolgozó Dr. Leonard Feinberg elmondása szerint látott egy másik ceyloni tűzjáró szertartást, ahol a helybeliek vörösen izzó vas lábosokat cipeltek a fejükön anélkül, hogy megsérültek volna. A *Psychiatric Quaterly*-ben megjelent cikkben Bertold Schwarz pszichológus leír egy esetet, amikor tanúja volt, hogy az Appalache-i Pentecostal-ok acetilén lángba tették a kezüket sérülés nélkül.³⁰ És így tovább, és így tovább.

A fizika törvényei, mint lehetséges és tényleges szokások és valóságok

Amennyire nehéz elképzelni, hogy hová tűnik az eltérített energia a pszichokinézis néhány vizsgált esetében, olyannyira nehéz elképzelni, hogy hova megy egy vörösen izzó lábos energiája, amikor teljesen ráfekszik egy ceyloni bennszülött hajára és húsára.

Azonban hogy ha a tudatosság közvetlenül össze tud kapcsolódni a burkolt rendezettséggel, sokkal könnyebben kezelhetővé válik a probléma. Ismét, ahelyett hogy valamilyen ismeretlen, a valóság szerkezetén *belül* működő fizikai törvény lenne az ok (például vala-

milyen ismeretlen szigetelő erőter), ez egy még alapvetőbb szintű tevékenység eredménye lenne, ami magában foglalja mind a fizikai világmindenséget, mind a fizikai törvényeket mindenekelőtt létrehozó folyamatokat.

Másképp nézve, a tudatosság azon képessége, hogy egy valóságból egy teljesen másikba váltson, azt sugallja, hogy az általában áthághatatlan *a tűz megégeti az emberi húst* szabály csak az egyik program a kozmikus számítógépben, de annyiszor ismételtük ezt a programot, hogy ez a szokás természetessé vált. Ahogy már megvizsgáltuk, a holografikus elgondolás szerint az anyag is csak egy szokás, és folyamatosan megújul a burkoltból, ahogyan egy forrás is megújul a neki formát adó víz folyásától. Peat humorosan úgy utal e folyamat ismétlésre, mint a Világmindenség idegbetegségére (neurózisára). „Amikor idegbeteg vagy, hajlamos lehetsz ugyanazokat a mintákat ismételni az életedben, vagy ugyanazt a cselekedetet végezni, mintha felépült volna egy emléksablon, egy barázda, és a dolog ott megakadna.” – mondja. „Hajlamos vagyok azt gondolni, hogy az összes dolog, mint az asztalok és a székek is ilyenek. Ezek egy fajta anyagi neurózis, egy ismételtetés. De zajlik valami finomabb, egy folyamatos kinyilvánulás és beburkolódzás. Egy bizonyos értelemben a székek és az asztalok csak szokások ebben az áramlásban, de az áramlás a valóság, még ha mi hajlamosak is vagyunk csak a megszokottat észrevenni.”³¹

Valóban, tekintve, hogy a Világmindenség és a fizika uralkodó törvényei is csak ezen áramlás termékei, akkor azokra is szokásként kell tekintenünk. Nyilvánvaló, hogy e szokások mélyen beették magukat a holomozgásba, de az olyan rendkívüli képességek, mint a tűzállóság, azt mutatják, hogy látszólagos állandóságuk ellenére, legalább néhány, a valóságunkat uraló szabályt fel lehet függeszteni. Ez azt jelenti, hogy a fizika törvényei nincsenek kőbe vésve, hanem inkább olyanok, mint Shainberg örvényei. Hatalmas tehetetlenségű örvények, amik pont úgy belerögzültek a holomozgásba, mint amennyire megszokásaink és mélyen hitt meggyőződéseink belerögzültek a gondolatainkba.

Grof felvetése, miszerint megváltozott tudatállapotok szükségesek lehetnek ahhoz, hogy ilyen szintű változást okozzunk a burkoltban, szintén igazolódni látszik azzal, hogy a tűzállósághoz nagyon gyakran kapcsolódik felkorbácsoltság, vagy vallási hév. Folytatódik az előző fejezetben kialakuló minta, az üzenete pedig egyre tisztább – minél mélyebbek és érzelmi-
leg töltöttek hiteink, annál nagyobb változást tudunk létrehozni a testünkben, és magában a valóságban.

E ponton felmerül a kérdés: ha a tudatosság ilyen rendkívüli változtatásokra képes különleges körülmények közt, milyen szerepet játszik a mindennapi valóságunk megteremtésében? A vélemények nagyon különbözőek. Magánbeszélgetéseiben Bohm beismeri, hogy a Világmindenség pusztán „gondolat”, és a valóság csak a gondolatainkban létezik³², de megint csak visszakozik a csodás eseményekről való spekulációtól. Pribram hasonlóan tartózkodik attól, hogy nyilatkozzék a konkrét eseményekről, de hiszi, hogy számos lehetséges valóság létezik, és a tudatosságnak van bizonyos mozgásterje, hogy kiválassza, melyik testesüljön meg. „Én már nem lepődök meg semmin,” – mondja – „de számos világ van odakinn, amit nem értünk.”³³

Miután több évig első kézből tapasztalta meg a csodákat, Watson merészebb. „Nincs kétségem afelől, hogy a valóság túlnyomórészt képzeletünk szüleménye. Nem részecskefizikusként beszélek, és még nem is valaki olyanként, aki tudná, hogy mi zajlik e tudományág élén, de úgy gondolom, hogy megvan a képességünk, hogy igen alapvető módon megvál-

toztassuk a minket körülvevő világot” (Watson, aki egykor igen lelkes volt a holografikus elgondolással kapcsolatban, már nincs meggyőződve afelől, hogy a fizikában ma *bármilyen* elmélet képes lenne kielégítő módon megmagyarázni az elme rendkívüli képességeit).³⁴

Az Irvine-i University of California pszichiátria és filozófia professzora, Gordon Globus egy másik, ám hasonló nézetet ismertet. Gordon úgy gondolja, hogy a holografikus elmélet felvetése helyes, hogy az elme építi fel a valóságot a burkolt nyersanyagából. Azonban nagy befolyással voltak rá Carlos Castaneda mára híressé vált másvilági megtapasztalásai a yaqui indián sámánnal, Don Juan-nal. Pribrammal teljesen ellentétesen úgy hiszi, hogy azok a szinte kimeríthetetlen sokaságú „különböző valóságok”, amiket Castaneda megtapasztalt Don Juan vezetésével – és valójában a mindennapi álmaink során hasonlóan megtapasztalt mindenféle valóságok – azt mutatják, hogy végtelen számú valóság létezik a burkoltban. Mi több, mivel a mindennapi valóságunk felépítésére agyunk ugyanazokat a holografikus folyamatokat használja, mint amiket álmaink, és a Castaneda féle megváltoztatott tudatállapotaink felépítésére használ, ő úgy hiszi, hogy mindhárom valóságfajta alapján véve ugyanolyan.³⁵

Teremt a tudatosság atomi méret alatti részecskéket, vagy nem, ez itt a kérdés

A vélemények különbözősége is azt mutatja, hogy a holografikus elmélet még mindig egy most születőfélben lévő elképzelés, hasonlóan egy frissen kialakult szigetre a Csendes-óceánon, ahol a vulkáni tevékenység miatt még nincsenek jól elkülönült partok. Ugyan néhányan kritizálásra használhatják ezt az egyet nem értést, emlékezzünk arra, hogy Darwin evolúció elmélete, bizonyára a tudomány által valaha létrehozott egyik leghatalmasabb és legsikeresebb elgondolás, még mindig nagyon is a változás állapotában van, és az evolúcióval foglalkozó elméleti szakemberek még mindig vitatják kiterjedését, értelmezését, szabályzó mechanizmusait és leágazásait.

A vélemények különbözősége arra is rámutat, hogy milyen összetett rejtélyek is a csodák. Jahn és Dunne ajánlanak még egy elgondolást a tudatosság szerepéről a mindennapi valóságunk létrehozásában, és bár eltér Bohm egyik alapvető előtételétől, megérdemli figyelmünket, mivel fényt deríthet a csodákat létrehozó folyamatokra.

Bohm-mal ellentétben Jahn és Dunne úgy hiszik, hogy az atomi méret alatti részecskék *nem* rendelkeznek világos valósággal, amíg a tudatosság be nem lép a képbe. „Úgy gondolom, hogy a magas energiájú fizikában már régen elhagytuk azt a szintet, ahol egy passzív Világ-mindenséget tanulmányozunk” – állítja Jahn. „Úgy vélem, beléptünk abba a birodalomba, ahol olyan alapvető szinten történik a tudatosság kölcsönhatása környezetére, hogy a szó bármilyen ésszerű jelentése szerint ténylegesen mi hozzuk létre a valóságot.”³⁶

Ahogy már említettük, ezt a nézetet támogatja a legtöbb fizikus. Azonban Jahn és Dunne állásfoglalása még egy fontos szempontból különbözik a hivatalos tudománytól. A legtöbb fizikus visszautasítaná az ötletet, miszerint a tudatosság és az atomi méret alatti világ kölcsönhatása megmagyarázná a pszichokinézist, vagy akár a csodákat. Valójában a legtöbb fizikus nem csak hogy figyelmen kívül hagyja azokat a feltételes következteté-

seket, amiket egy ilyen kölcsönhatás magában hordozna, de úgy viselkedik, mintha nem létezne. „A legtöbb fizikus kialakít egy bizonyos szempontból skizofrén nézetet,” – állítja a Syracuse Egyetem kvantum fizikusa, Fritz Rohrlich. „Egyrészt elfogadják a kvantumelmélet általánosan elfogadott értelmezését. Másrészt viszont kitartanak a kvantumrendszerek létezése mellett, még akkor is, amikor ezeket nem figyeli meg senki.”³⁷

Ez a bizarr „nem vagyok hajlandó belegondolni, pedig tudom, hogy igaz” hozzáállás sok fizikust meggátol abban, hogy figyelembe vegye a kvantumfizika legmegdöbbentőbb felfedezéseinek filozófiai következményeit. Ahogy a Cornell Egyetem fizikusa, N. David Mermin rámutat, a fizikusok három kategóriába esnek: egy parányi kisebbség zavartatja magát a filozófiai következményektől, a másodiknak alaposan kidolgozott okai vannak rá, hogy miért nem zavartatja magát, de magyarázatukban általában „teljesen kihagyják a lényegét”, és van egy harmadik csoport, akinek nincsenek alaposan kidolgozott okai, de nem is hajlandó megmondani, hogy miért nem zavartatja magát. „Az ő álláspontjuk vitathatatlán” – mondja Mermin.³⁸

Jahn és Dunne nem ennyire féltősek. Szerintük a részecskék felfedezése helyett, a tudósok *megteremtik* a részecskéket. Bizonyítékul felidéznek egy *anomalonnak* hívott nemrégiben felfedezett részecskét. Tulajdonságai laboratóriumról laboratóriumra változnak. Képzeld el, hogy egy olyan kocsid van, aminek más a színe és felszereltsége, attól függően, hogy ki vezet! Ez nagyon különös, és úgy tűnik, azt sugallja, hogy egy anomalon valósága attól függ, hogy ki teremti meg/fedezi fel.³⁹

Hasonló bizonyítékot találhatunk egy másik atomi méret alatti részecskében. Az 1930-as években Pauli felvetette egy *neutrino*-nak nevezett, tömeg nélküli részecske létezését, hogy megoldjon egy radioaktivitással kapcsolatos problémát. A neutrínó évekig csak egy ötlet volt, de 1957-ben fizikusok bizonyítékot találtak létezésére. Utána viszont a fizikusok rájöttek, hogy ha a neutrínó mégis rendelkezne valamennyi tömeggel, az megoldana olyan kérdéseket, amik sokkal súlyosabbak voltak annál, mint amivel Pauli szembekerült, és lám, 1980-ban elkezdett gyűlni a bizonyíték, hogy a neutrínó rendelkezik egy kevés, de mérhető tömeggel! És ez még nem minden. Ahogy kiderült, csak a Szovjetunióban lévő laborok fedeztek fel tömeggel rendelkező neutrínókat. Ez így maradt az 1980-as évek jórésztében, és ugyan mára más laborok is megismételték a Szovjet kísérleteket azonos eredménnyel, ez a helyzet még mindig megoldatlan.⁴⁰

Lehetséges lenne, hogy a neutrínók által mutatott különböző tulajdonságok, legalább részben az őket kutató fizikusok változó elvárásainak és kulturális beállítottságainak köszönhető? Ha ez igaz, a dolgok ezen állása felvet egy igen érdekes és megkerülhetetlen kérdést. Amennyiben a fizikusok nem felfedezik, hanem megteremtik az atomi méret alatti világot, miért van bizonyos részecskéknek, például az elektronnak látszólag stabil valósága attól függetlenül, hogy ki figyeli meg őket? Más szavakkal, miért fedezi fel ugyanazokat a tulajdonságokat egy zöldfülű fizikus, akinek semmi tudása nincs az elektronokról, mint amiket egy tapasztalt fizikus?

Az egyik lehetséges válasz, hogy a világról alkotott érzékelésünk nem csak az öt érzékszervünktől érkező információ alapszik. Akármilyen szokatlan is hangozhat, lettébb helyénvaló lehet egy ilyen elképzelés. Mielőtt elmagyaráznám, szeretnék elmesélni egy 1970-es években átélt eseményt. Apám felbérelt egy hivatásos hipnotizőrt, hogy a házában egy estély baráti társaságát szórakoztassa, és engem is meghívott, hogy vegyek

részt az eseményen. Miután gyorsan ellenőrizte a jelenlévők hipnotikus fogékonyságát, a hipnotizőr Tomot, apám egyik barátját választotta alannak. Tom első alkalommal találkozott a hipnotizőrrel.

Tom nagyon jó alannak bizonyult, s a hipnotizőr másodperceken belül mély transzba ejtette. Ezek után a színpadi hipnotizőrök szokásos trükkjei következtek. Meggyőzte Tomot, hogy egy zsiráf van a szobában, Tom pedig szájtátva bámulta. Egy krumplit nyomott Tom kezébe azzal, hogy alma, Tom pedig jóízűen elropogtatta. Az est fénypontjaként azt mondta Tomnak, hogy amikor kijön a transzból, kamasz lánya Laura, teljesen érzékelhetetlen lesz számára. Miután Laurát közvetlenül az elé a szék elé állította, ahol Tom ült, a hipnotizőr felébresztette Tomot, és megkérdezte, hol a lánya.

Tom körbenézett a szobán és úgy tűnt, tekintete egyenesen áthatol kuncogó lányán. Azt válaszolta, hogy „nem tudom”. A hipnotizőr megkérdezte, hogy biztos-e ebben, és Laura egyre erősödő kuncogásai ellenére ismét nemleges választ adott. Ezután a hipnotizőr Laura háta mögé ment, így részben kiesett Tom látóteréből, és előhúzott egy tárgyat a zsebéből. Óvatosan, tenyerébe rejtve tartotta a tárgyat, hogy a szobában jelenlévők közül senki sem tudhatta mi az, és Laura hátának nyomta. Felkérte Tomot, hogy azonosítsa be a tárgyat. Tom előre hajolt, minthogyha egyenesen átnézett volna Laura hasán, majd azt mondta, ez egy óra. A hipnotizőr bólintott és megkérdezte Tomot, hogy fel tudja-e olvasni a vésést az órában. Tom kancsalított, mintha nehezebb lett volna elolvasni az írást, majd felolvasta az óra tulajdonosának nevét (ami történetesen számunkra teljesen ismeretlen volt), és az üzenetet. A hipnotizőr ezután kezét felemelve megmutatta, hogy valóban egy óráról van szó, és körbe adta, hogy ellenőrizhessék, jól olvasta-e fel az írást Tom.

Amikor utána beszélgettem Tommal, azt mondta, hogy teljesen láthatatlan volt számára a lánya. Ő csak annyit látott, hogy ott állt a hipnotizőr és a tenyerében tart egy órát. Hogy ha a hipnotizőr úgy engedte volna el, hogy nem mondja el, mi folyik, soha nem tudja meg, hogy nem az általánosan elfogadott valóságot érezte.

Nyilvánvaló, hogy Tom információit az óráról nem az öt érzékszervétől kapta. Akkor honnan? Az egyik magyarázat, hogy telepatikus úton, valaki más elméjéből, ez esetben a hipnotizőréből. Több kutató jelentette, hogy előfordult a hipnotizált személyekkel, hogy „megcsapolják” valaki más érzékeit. Sir William Barret egy kislánnyal végzett kísérlet sorozatban talált bizonyítékot e jelenségre. Miután meghipnotizálta a lányt, azt mondta neki, ízlelni fog mindent, amit ő ízlel. „A lány háta mögé álltam, akinek szemeit korábban biztonsággal lefedtem, egy csipet sót tettem a számba; a lány azonnal köpködni kezdett és felkiáltott, hogy 'minek teszel sót a számba?' Utána próbálkoztam cukorral, erre azt mondta, hogy 'ez már jobb.' Megkérdeztem milyen volt, azt mondta, hogy „édes.” Aztán próbáltam mustárt, borsot, gyömbért és a többit, mindegyiket megnevezte a lány, és látszólag ugyanúgy ízlelt mindent, amit a számba tettem, mintha a saját szájában lett volna.

A szovjet fiziológus Leonid Vasiliev *Experiments in Distant Influence* című könyvében elmond egy hasonló, 1950-ben végzett eseményt egy német tanulmányból. Abban a tanulmányban a hipnotizált alany nem csak ízlelte, amit a hipnotizőr ízlelt, de pislogott, amikor fény világított a hipnotizőr szemébe, tüszentett, amikor a hipnotizőr ammóniába szagolt, hallotta a hipnotizőr füléhez nyomott óra ketyegését, és fájdalmat érzett, amikor a hipnotizőr egy tűvel megsúrta magát – mindezt úgy, hogy különösen ügyeltek arra, ne tudja az információt hagyományos érzékszervein keresztül megszerezni.⁴²

Nem korlátozódik a hipnotizált állapotra a képességünk, hogy megcsapoljuk mások érzékelését. Egy mára híressé vált kísérletsorozatban a kaliforniai Stanford Kutató Intézet fizikusai Harold Puthoff és Russel Targ azt fedezték fel, hogy majdhogynem minden vizsgált személy képes volt arra, amit ők „távolbalátásnak” neveznek, vagyis hogy pontosan leírják, amit egy távoli kísérleti alany lát. Azt tapasztalták, hogy egymás után jöttek az egyének, és képesek voltak a távolbalátásra egyszerűen csak azzal, hogy lenyugodtak (relaxáltak), majd leírták az elméjükben felmerült képeket.⁴³ Világszerte több tucat laboratórium ismételte meg Puthoff és Targ eredményeit, ezáltal valószínűsíthető, hogy a távolbalátás egy mindannyiunkban meglévő szunnyadó képesség.

A Princeton Anomalies Research Lab szintén hitelesítette Puthoff és Targ felfedezéseit. Az egyik tanulmányban maga Jahn volt a vevő és próbálta érzékelni, hogy mit figyel meg egy párizsi kollégája, pedig maga Jahn sosem volt Párizsban. Nem csak egy nyüzsgő utcát látott, hanem elméjében feljött egy lovagi páncél képe. Később kiderült, hogy az adó egy történelmi katonai alakokkal díszített kormányzati épület előtt állt, és egyikük egy páncélozott lovak volt.⁴⁴

Úgy tűnik, hogy mélyen még egyféleképpen összekapcsolódunk, ami végül is nem meglepő egy holografikus Világmindenségben. Mi több, ezek az összekapcsolódottságok megnyilvánulnak akkor is, hogy ha tudatosan nem is tudunk róluk. Kutatások kimutatták, hogy amikor egy személy egy szobában kap egy elektrosokkot, akkor ez látszódnia fog a másik szobában ülő személy poligráf jelzésein.⁴⁵ Ha egy fényt világítunk az egyik tesztalany szemébe, akkor ez meg fog jelenni az elszigetelt szobában lévő másik tesztalany EEG jelein⁴⁶, és még az ujjában lévő vér mennyisége is változik egy tesztalanyának (ahogy azt egy az autonóm idegrendszer jelzéseinek kimutatására szolgáló műszerrel, egy plethysmographfal mérhetjük), amikor egy másik szobában lévő „küldő” egy olyan nevet olvas fel a listáról, akit ismer a vevő, pedig a lista nevei a „küldő” számára ismeretlenek.⁴⁷

Tekintve ezt a mély összekapcsolódottságot és a képességünket, hogy teljesen meggyőző valóságokat építsünk fel kizárólag ezen összekapcsolódottság révén kapott információ alapján, ahogy azt Tom esetében is láthattuk; mi történne, ha kettő vagy több hipnotizált személy megpróbálná létrehozni ugyanazt a képzelt valóságot? Fondorlatos módon ezt a kérdést megválaszolta a Kaliforniai Egyetem Davis Campus lélektan professzora, Charles Tart által végzett kísérlet. Tart talált két végzős diákot, Anne-t és Billt, akik mély transzba tudnak esni, és ők maguk is képzett hipnotizőrök voltak. Felkérte Anne-t, hogy hipnotizálja Billt, majd miután ez megtörtént felkérte a hipnotizált Billt, hogy hipnotizálja meg Anne-t. Tart érvelése az volt, hogy a hipnotizőr és alanya között mindig jelenlévő erős kapocs csak tovább erősödik e szokatlan eljárásmódot alkalmazva.

Jól gondolta. Amikor kinyitották a szemüket ebben a kölcsönösen meghipnotizált állapotban, minden szürkének tűnt. Azonban a szürkesség gyorsan élénk színeknek és ragyogó fényeknek adta át helyét, és hamarosan egy földöntúli gyönyörűséges tengerparton találták magukat. A homok megannyi apró gyémántként csillogott, a tenger tele volt a szivárvány összes színében pompázó hatalmas habzó buborékokkal, és úgy szípkázott, mint a pezsgő, a part vonalát pedig belső fényüktől lüktető, áttetsző kristály sziklák tarkították. Ugyan Tart nem látta, amit Anne és Bill, de beszédükből gyorsan rájött, hogy *ugyanazt a hallucinált valóságot tapasztalják meg mindketten.*

Természetesen ez azonnal nyilvánvaló volt Anne és Bill számára is, akik elindultak felfedezni újonnan lelt világukat. Úszkáltak a tengerben, érezték a buborékok izgató ci-

rógatását, és tanulmányozták a fénylő kristály sziklákat. Tart számára sajnálatos módon a beszédet is abbahagyták, vagy legalábbis Tart nézőpontjából úgy tűnt. Amikor hallgatásuk felől érdeklődött, azt felelték, hogy közös álmvilágukban beszélgetnek, ez a jelenség pedig Tart szerint, valamilyen szokatlan kommunikációs módot jelentett kettejük között.

Alkalmról alkalomra Anne és Bill folytatták különböző valóságok felépítését, és mindegyik valós, elérhető volt az öt érzékszerv számára, és térben elhelyezkedő, csak úgy, mint bármi, amit a hétköznapi éber állapotukban tapasztaltak. Tart elmagyarázta, hogy az Anne és Bill meglátogatta világok valójában *valóságosabbak voltak*, mint a valóság holdvilágszerűen sápadt változata, amivel legtöbbszörünknek be kell érnie. Ahogy mondja: „miután már egy darabig beszélgettek egymással élményeikről, és rájöttek, hogy olyan közösen átélt részleteket beszélnek meg, aminek semmilyen verbális nyoma nem volt a hangfelvételeken, úgy érezték, hogy ténylegesen „benne” kellett lenniük a megtapasztalt nem evilági színhelyekben.”⁴⁸

Anne és Bill óceánvilága tökéletes példa a holografikus valóságra – egy összekapcsolódottságból felépült három-dimenziós elmeszülemény. A tudatosság áramlása tartja fenn, és végső soron olyan rugalmas, mint a gondolatfolyamat, amiből keletkezett. E rugalmasság több tulajdonságában is megnyilvánult. Ugyan három-dimenziós volt, de tere sokkal rugalmasabb, mint mindennapi valóságunké, néha annyira rugalmas, hogy Anne és Bill nem tudta szavakkal leírni. Ami még furcsább, hogy ugyan nyilvánvalóan nagyon ügyesen alkottak meg egy közös világot maguk körül, gyakran elfelejtették megalkotni saját testüket, és ekkor pusztán lebegő fejként, vagy arcként léteztek. Ahogy Anne jelenti: amikor egy alkalommal Bill arra kérte, hogy adja oda a kezét, „Valahogyan létre kellett hozzak egy kezét.”⁴⁹

Hogyan végződött ez a kölcsönös hipnózis kísérlet? Szomorúan. A gondolat, hogy e látványos látomások valahogyan valóságosak voltak, talán valóságosabbak, mint a mindennapi valóság, annyira megijesztette Anne-t is és Billt is, hogy egyre jobban szorongtak azzal kapcsolatban, amit műveltek. Végül abbahagyták felfedező útjaikat, és egyikőjük, Bill, teljesen felhagyott a hipnózissal is.

Az Anne és Bill számára ugyanazt a közös valóság összeállítását lehetővé tévő érzéken túl összekapcsolódottságot tekinthetjük egy köztük fellépő mező effektusnak (hatásnak – *a ford.*), egy „valóság-mezőnek”, hogyha szabad ilyet mondani. Elgondolkodtató, mi történt volna, ha apám házában a hipnotizőr mindannyiunkat transzba ejtett volna? A fenti bizonyítékok fényében minden okom megvan feltételezni, hogy ha elég erős lett volna a kapcsolatunk, Laura mindannyiunk számára láthatatlanná vált volna. Mindannyian megteremtettük volna az óra valóság-terét, felolvastuk volna a belevésett írást, és teljesen meg lettünk volna győződve, hogy amit érzékelünk, az a valóság.

Amennyiben a tudatosság szerepet játszik az atomi méret alatti részecskék megteremtésében, lehetséges lenne, hogy az atomi méret alatti világról alkotott megfigyeléseink is valamiféle valóság-terek? Ha Jahn képes érzékelni egy lovagi páncélt egy párizsi barátja érzékszervein keresztül, valóságtól elrugaszkodott-e a gondolat, hogy a fizikusok mindenhol a világban tudatalatt összekapcsolódnak egymással, és Tart alanyaihoz hasonló kölcsönös hipnózist használva megalkotják az elektron közösen elfogadott tulajdonságait? Ezt a lehetőséget alátámasztja a hipnózis egy másik szokatlan tulajdonsága. A többi megváltozott tudatállapottól eltérően a hipnózis nem hozható kapcsolatba semmilyen szokatlan EEG mintával. Pszichológiailag szólva, a hipnózis mentális állapota leginkább a hétköznapi éber

állapotunkhoz hasonlít. Akkor ez most azt jelenti, hogy a hétköznapi éber állapotunk egyfajta hipnózis, és mi mindannyian állandóan valóság-terekre kapcsolódunk?

A Nobel-díjas Josephson felvetette, hogy valami ilyesmiről lehet szó. Globus-hoz hasonlóan ő is komolyan veszi Castaneda munkáját, és megpróbálta kapcsolatba hozni a kvantumfizikával. Az a felvetése, hogy az objektív valóságot az emberi faj kollektív emlékezete, hite építi fel, míg a rendellenes események, például azok, amiket Castaneda megtapasztalt, az egyéni akarat megtestesülései.⁵⁰

Nem az emberi tudatosság lehet az egyetlen dolog, ami szerepet játszik a valóság-terek megteremtésében. A távolba látási kísérletek bebizonyították, hogy emberek akkor is képesek pontos leírást adni távoli helyekről, amikor nincs ott emberi megfigyelő.⁵¹ Hasonlóképp, kísérleti alanyok képesek pontosan beazonosítani egy zárt doboz tartalmát, annak ellenére, hogy a dobozt zárt dobozok csoportjából véletlenszerűen választották ki, ezért a tartalma teljesen ismeretlen.⁵² Ez azt jelenti, hogy többre vagyunk képesek, mint pusztán mások érzékeit megcsapolni. Magát a valóságot is meg tudjuk csapolni, hogy információhoz jussunk. Elsőre bizarrnak tűnhet, de nem olyan furcsa, ha eszünkbe jut, hogy egy holografikus Világmindenségben a tudatosság átjár minden anyagot, a szándék pedig tevékenyen jelen van mind a mentális, mind a fizikai világban.

Bohm úgy gondolja, hogy a mindenütt jelenlévő szándék megmagyarázhatja a telepáciát és a távolbalátást is. Lehetségesnek véli, hogy a kettő valójában a pszichokinézis különböző formája. Ahogyan a pszichokinézisre tekinthetünk az elme által a tárgynak átadott szándékok rezonanciájaként, a telepáciára is tekinthetünk az elme által elmének átadott szándékok rezonanciájaként – mondja Bohm. Hasonlóképpen, a távolbalátásra is lehet a tárgy által az elmének átadott szándékok rezonanciájaként tekinteni. „Amikor sikerül megteremteni a „szándékok” harmóniáját vagy rezonanciáját, a tevékenység mindkét irányban működik, így egy távoli rendszer „szándékai” tudnak a nézőben működni, ezáltal létrehozni egyfajta fordított pszichokinézist, ami lényegében képet ad az elmének arról a rendszerről” – állítja.⁵³

Jahn és Dunne hasonló nézetet vallanak. Ugyan szerintük a valóság úgy jön létre, hogy a tudatosság kölcsönhatásba lép környezetével, nagyon kötetlenek a tudatosság meghatározásában. Az ő nézetük szerint bármi megfelelhet ennek, ami képes létrehozni, fogadni, vagy felhasználni információt. Tehát az állatok, vírusok, DNS-ek, gépek (akár rendelkeznek mesterséges intelligenciával, akár nem) és azok, amiket élettelen tárgyaknak hívunk, szintén szerepet játszhatnak a valóság megteremtésében.⁵⁴ Végül is, amennyiben elfogadjuk, hogy a Tudat az Univerzum építőköve, minden Tudatból van, akkor mindennek van, bár eltérő fokú, tudatossága.

Ha igazak az ilyen felvetések és nem csak egy másik embertől tudunk információt szerezni, hanem a valóság élő hologramjából is, a pszichometria – vagyis a képesség, hogy egy tárgy megérintésével információt szerezzünk annak múltjáról – szintén magyarázatot nyer. Ahelyett, hogy élettelen lenne, a tárgyat telíti saját tudatossága. Ahelyett, hogy egy „dolog” lenne, ami külön él a Világmindenségtől, részt vesz minden dolog összekapcsolódottságában – kapcsolatban lenne minden ember gondolatával, aki valaha megérintette, minden kapcsolatban áll a tudatossággal, ami átjár minden állatot és tárgyat, ami valaha kapcsolatba került létevel, kapcsolatban áll a saját múltjával a burkoltságon keresztül és kapcsolatban áll a pszichometrikus elméjével, aki éppen a kezében tartja.

Kaphatsz a semmiért valamit

Szerepet játszanak a fizikusok az atomi méret alatti részecskék létrehozásában? Bár e rejtély egyelőre megoldatlannak tűnik, nem csak a képességünk utal erre, hogy összekapcsolódjunk egymással, és olyan valóságokat hozunk létre, amik vannak olyan valóságosak, mint hétköznapi éber valóságunk. Sőt, a csodálatosról szóló bizonyítékok egyre gyűlő tömege azt tanúsítja, hogy még alig kezdtük kipuhatolni képességeinket ezen a területen. Vedd figyelembe a következő, Gardner által jelentett csodálatos gyógyulást: 1982-ben, egy Pakisztánban dolgozó angol orvost, Ruth Coggin-t felkereste egy harmincöt éves Kamro nevű pakisztáni nő. Kamro nyolc hónapos terhes volt, és terhessége java részében vérzéstől és időszakos gyomor fájdalomtól szenvedett. Coggin azt javasolta, hogy azonnal menjen kórházba, de Kamro ezt visszautasította. Azonban vérzése két nap múlva olyan súlyossá vált, hogy a vészhelyzetre való tekintettel mégis bement a kórházba.

Coggin vizsgálata megállapította, hogy a nő vérvesztése „nagyon súlyos”, lábai és alteste pedig betegesen dagadt volt. Másnap Kamro „egy újabb súlyos vérzést szenvedett el”, arra kényszerítve Coggin-t, hogy császármetszést hajtson végre. Amint Coggin felnyitotta a méhet újabb bőséges fekete véráram indult meg, és oly erővel folyt, hogy nyilvánvalóvá vált, Kamro szinte semmilyen véralvadó képességgel nem rendelkezik. Mire Coggin sikeresen megmentette Kamro egészséges kislányát, „alvadatlan vér mély tócsáitól ázott az ágya” és továbbra is folyt a metszéséből. Coggin-nak sikerült szereznie egy liter vért, hogy átömlessze az erősen vérszegény nőbe, de ez közel sem volt elég a döbbenetes vérvesztéség pótolására. Mivel más már nem maradt, Coggin az imádkozáshoz fordult.

Azt írja: „Együtt imádkoztunk a beteggel, miután meséltünk neki Jézusról, és elmondtuk, hogy az ő nevében már imádkoztunk érte a műtét előtt, és hogy Jézus egy nagy gyógyító. Azt is elmondtam, hogy nem fogunk aggódni. Láttam már Jézust korábban ilyen betegségeket meggyógyítani, és biztos voltam benne, hogy Jézus őt is meg fogja gyógyítani.”⁵⁵

Aztán vártak.

Az ezt követő számos órában Kamro továbbra is vérzett, de ahelyett, hogy rosszabbodott volna, általános állapota javult. Aznap este Coggin ismét imádkozott Kamroval, és ugyan „élénk vérzése” változatlanul folytatódott, úgy tűnt nincs hatással rá a vérvesztés. Negyvennyolc órával a műtét után a vére végre kezdett megalvadni, és megkezdődött teljes gyógyulása. Tíz nap múlva hazatért a kislányával.

Ugyan Coggin-nak nem volt lehetősége pontosan megmérni Kamro tényleges vérvesztését, abban biztos volt, hogy a kismama a műtét és az azt követő bőséges vérzés során többet veszített, mint a teljes vérkészlete. Miután Gardner megvizsgálta az eset jegyzőkönyvét, egyetértett. A gond ezzel a következtetéssel az, hogy az emberi test nem képes olyan gyorsan új vért előállítani, hogy meg tudjon birkózni ilyen katasztrófális méretű vérvesztéssel; ha képes lenne, sokkal kevesebb ember vérezne el. Ez abban a nyugtalanító tudatban hagyja az embert, hogy Kamro új vére a semmiből jött létre.

Az egy vagy két parányi részecske létrehozásának képessége eltörpül az öt-hat liternyi vér mellett, amire egy átlagos emberi testnek szüksége van. És nem csak vért tudunk teremteni a semmiből. 1974 júniusában, amikor Indonézia legkeletibb részére, Timor Timur kis szigetére utazott, Watson szembe találta magát az anyagteremtés egy hasonlóan felkavaró pél-

dájával. Ugyan eredeti terve az volt, hogy meglátogat egy híres *matan do'ok-ot*, egy indonéz csodatevőt, aki állítólag képes parancsra esőt létrehozni, eltért tervétől, mert meghallotta, hogy egy *buan*, egy gonosz szellem hatalmas pusztítást végez a közeli falu egyik házában.

A házban élő család egy házaspárból, két fiatal gyermekükből és a férj fiatalabb, hajadon féltestvéréből állt. A pár és gyermekeik megjelenésükben tipikus indonézek voltak, sőtét arcszínnel és göndör hajjal, de a féltestvér, akit Alinnak hívtak, teljesen másképp nézett ki. Bőrszíne sokkal világosabb volt, és majdnem kínai vonásai elárulták, miért nem tudott férjét szerezni magának. A család is közönyösen bánt vele, és Watson számára azonnal nyilvánvalóvá vált, hogy ő okozza az okkult zavarokat.

A család fűtetős házában, az aznap esti vacsoránál Watson lenyűgöző jelenségnek volt tanúja. Először minden figyelmeztetés nélkül a pár nyolc éves fia felsikított, és az asztalra ejtette csészéjét. Kézháta megmagyarázhatatlan módon vérezni kezdett. A fiú mellett ülő Watson megvizsgálta, és kis, friss lyukakból álló félkörívet látott a fiú kezén, hasonlóan egy emberi harapáshoz, de átmérőben nagyobb, mint a fiú saját harapása. Alin, az örökös fekete bárány, a történetkor a fiúval szemben lévő tűzhelynél tevékenykedett.

Ahogy Watson a sebeket vizsgálta a lámpa fénye kékké változott, hirtelen fellángolt, és ebben a szokatlanul erős fényben hirtelen egy szóuhatag zúdult az ételre, egészen addig, amíg teljesen be nem borította, ehetetlenné téve azt. „Nem egy hirtelen áradás volt, hanem egy lassú és megfontolt tevékenység, ami elég sokáig tartott ahhoz, hogy láthassam. A levegőben kezdődött, pont szemmagasságban, talán 120 centire az asztal felett” – mondja Watson.

Watson azonnal felugrott az asztaltól, de a műsor még nem ért véget. Hirtelen egy sorozat hangos kopogó hang jött az asztalból, és maga az asztal pedig inogni kezdett. A család is felugrott, és együtt figyelték az asztalt, ami úgy ugrándozott, „mint egy vadállatot tartalmazó doboz teteje”, és végül az oldalára borult. Watson első reakciója az volt, hogy kirohant a házból a család többi tagjával együtt, de józanságát visszanyervén visszament, és próbált bármi csalásra utaló jelet találni, ami elárulhatná, hogy mi történt. Semmi ilyesmit nem talált.⁵⁶

A kis indonéz kunyhóban történt események a kopogó szellem klasszikus példái. Inkább a rejtélyes hangok és az okkult tevékenység a jellemző rá, semmint szellemek vagy kísértetek megjelenése. Mivel a kopogó szellemek inkább emberek – ez esetben Alin –, mint helyek köré csoportosulnak, számos parapszichológus szerint ezek valójában a személy tudatalatti okkult képességeinek megnyilvánulásai, aki körül a legtevékenyebbek az ilyenek. Még az anyagteremtésnek is hosszú és nevezetes történelme van a kopogó szellemek kutatásának krónikájában. Például a Cambridge-i Trinity College tagja és matematika előadója, A.R.G. Owen saját klasszikus *Can We Explain the Poltegrist (Meg tudjuk-e magyarázni a kopogó szellemeket)* című könyvében i.sz. 530-tól egészen napjainkig számos példát említ, amikor a tárgyak a semmiből jönnek létre.⁵⁷ Esetleírásaiban leggyakrabban nem só, hanem kis kövecskék hullanak.

A bevezetőben említettem, hogy első kézből volt alkalmam megtapasztalni számos könyvemben említett természetfelettinek mondott jelenséget, és elmesélek néhányat. Itt az idő, hogy bevalljam, tudom, mit érezhetett Watson az okkult tevékenységek ilyen örjöngésénél, mert amikor gyerek voltam, a ház, ahová költöztünk (egy új ház, amit maguk a szüleim építettek) a kopogó szellemek tevékeny színterének mutatkozott. Mivel a kopogó

szellem elhagyta a szüleim házáat, és követett az egyetemre, illetve mivel a tevékenység nagyon határozottan kötődni látszott a hangulataimhoz – a bolondozások sokkal gonoszabbá váltak, amikor mérges és lehangolt voltam, és sokkal pajkosabbá és hóbotosabbá, amikor jobb volt a hangulatom – mindig elfogadtam a gondolatot, miszerint a kopogó szellem azon személy tudatalatti okkult képességeinek megnyilvánulása, aki körül a legtevékenyebb.

Gyakran megmutatkozott érzelmeimhez fűződő viszonya. Ha jó hangulatban voltam, arra ébredhettem, hogy a zoknijaimat a szobanövényekre húzta. Rosszabb hangulatban abban tudott megnyilvánulni, hogy a kopogó szellem átrepített egy kis tárgyat a szobán, vagy esetleg el is tört valamit. Az évek során a családom, én, és számos barátom okkult jelenségek egész tárházát figyelhettük meg. Anyám elmondta, hogy már totyogó koromban elkezdtek a lábosok és fazekak a földre ugrálni a konyhaasztal közepéről.. E tapasztalatok közül néhányat megírtam a *Beyond the Quantum (A kvantumon túl)* című könyvemben.

Nem könnyen fedem fel magam. Tudatában vagyok, hogy mennyire idegenek az ilyen történések a legtöbb ember tapasztalatában, és teljesen megértem a kétséget, ami fogadni fog bizonyos körökben. Mindazonáltal kötelességemnek érzem, hogy beszéljek róluk, mert fontosnak tartom e jelenségek megértését, Nem visz előre, ha hitetlenségünkben szemet hunyunk, és szőnyeg alá söpörjük őket.

Azonban csak kissé remegő tagokkal merem bevallani, hogy néha az én kopogásos élményeim közben is tapasztaltam anyagi tárgyak teremtését. Az anyagteremtések hatéves koromban kezdődtek. Megmagyarázhatatlan kavics zuhatag ömlött a házunkra egész éjjel. Később a *házon belül* kezdtek rám hullani kis fényes kavicsok, és olyan életlen üvegszilánkok, amiket a tengerparton talál az ember. Ritkább jelenség volt, hogy más kezdett rám hullani, például érmék, egy nyaklánc is volt, illetve egyéb apróságok. Sajnálatos módon általában nem láttam a tényleges anyagteremtéseket, csak az utóhatásukat tapasztaltam. Például egy adag spagetti tészta (szósz nélküli) ömlött a mellkasomra, amikor éppen New York-i lakásomban aludtam. Tekintve, hogy egyedül voltam egy szobában, ahol semmilyen ajtó vagy ablak nem volt nyitva, senki más nem volt a lakásomban, és semmi jele nem volt annak, hogy bárki is spagettit főzött volna, vagy betört volna, hogy spagettit dobjon rám, csak azt tudom feltételezni, hogy a levegőből a mellkasomra esett maréknyi hideg spagetti a semmiből jött elő.

Néhány alkalommal azonban láttam tényleges anyagteremtéseket. Például 1976-ban, amikor a dolgozószobámban írtam, felnéztem, és láttam egy kis barna tárgyat megjelenni csupán néhány hüvelyknyire a plafon alatt. Amint megjelent, éles szögben zuhanni kezdett, és a lábamnál ért földet. Felvéve megállapítottam, hogy egy kis üvegdarab, valószínűleg sörös üvegből. Nem volt olyan látványos, mint egy több másodpercig tartó sózuhatag, de megmutatta, hogy lehetségesek az ilyen dolgok.

Talán napjaink leghíresebb anyagteremtéseit Sathya Sai Baba végzi, egy dél India Andhra Pradesh tartomány egyik távoli sarkában lakó, hatvannégy éves indiai szentember. Számos szemtanú szerint Sai Baba sokkal többre képes, mint egy kis só és néhány kavics megteremtésére a semmiből. Nyakékeket, gyűrűket és más ékszereket húz elő a levegőből, és ajándékként körbe adja őket. Indai finomságokat is képes teremteni, valamint édességeket kifogyhatatlan mértékben, és időnként nagy mennyiségű *vibuli-t*, vagyis szent hamut szór a kezéből. Ezeket az eseményeket szó szerint emberek ezrei figyelték meg, voltak köztük tudósok és bűvészek is, és nem tudok róla, hogy bárki felfedezte volna csalás jelét. Az egyik

tanú az Izlandi Egyetem pszichológusa, Erlendur Haraldsson.

Haralddson több mint tíz évig tanulmányozta Sai Baba tevékenységét, és nem régiben megjelentette eredményeit *Modern Miracles: An Investigative Report on Psychic Phenomena Associated with Satya Sai Baba* című könyvében. Ugyan Haralddson beismeri, hogy nem tudja bizonyító erővel igazolni, hogy Sai Baba mutatóvái nem megtévesztésen és bűvészkedésen alapulnak, nagy mennyiségű arra mutató esetet tálal, hogy valami természetfeletti-nek mondott folyik.

Először is: Sai Baba kérésre tud meghatározott dolgokat megteremteni. Egy alkalommal, amikor Haraldsson spirituális és etikai kérdésekről beszélgetett vele, Sai Baba arról elmélkedett, hogy a spirituális életnek és a mindennapi életnek „úgy kellene együtt nőniük, mint egy *dupla rudraksha*.” Amikor Haraldsson megkérdezte, hogy mi az a dupla rudraksha, sem Sai Baba, sem a tolmács nem tudta az angol megfelelőjét. Sai Baba próbálta folytatni a beszélgetést, de Haraldsson kitartott. „Aztán hirtelen, egy leheletnyi türelmetlenséggel, Sai Baba összezárta az öklét, és egy-két másodpercig lengette a kezét. Ahogy kinyitotta, felém fordult és azt mondta „Ez az.” A kezében két makkszerű tárgy volt. Két rudraksha volt, amik úgy egybe nőttek, mint egy dupla narancs, vagy dupla alma,” mondja Haraldsson.

Amikor Haraldsson jelezte, hogy szeretné megtartani a dupla magot emlékebe, Sai Baba beleegyezett, de először elkérte, hogy újra megnézze. „Két tenyere közé zárta a rudraksha-t, ráfújta és kinyitotta felém a kezét. A dupla rudraksha alját és tetejét most már két aranypajzs fedte, amit egy rövid arany lánc tartott össze. A tetején volt egy kereszt, amihez egy kis rubin volt fogatva, felette egy kis lyukkal, hogy egy láncsal a nyakam körül tudjam hordani.”⁵⁸

Haralddson később felfedezte, hogy a dupla rudrakshák elképesztően ritka botanikai rendellenességek. Számos indiai botanikussal konzultált, és megvallották, hogy még sosem láttak egyet sem, és amikor végre talált egy torz példányt egy madrasi boltban, a tulajdonos majdnem háromszáz dollárnak megfelelő indiai pénzt kért érte. Egy angliai aranyműves megerősítette, hogy a díszítésben használt arany legalább huszonkét karát tisztaságú.

Nem ritkák az ilyen ajándékok. Sai Baba gyakran ad drága gyűrűket, ékköveket és aranyból készült tárgyakat az öt naponta látogató és szentként tisztelő tömegnek. Szintén nagy mennyiségű élelmiszert teremt, és amikor a létrehozott különböző finomságok kiesnek a kezéből, gyakran olyan sietősen melegek, hogy az emberek nem is tudják a kezükben tartani. Képes rá, hogy édes szirupok és illóolajok folyjanak a kezéből (még a lábából is), és amikor befejezte, nyoma sincs a bőrén a ragacsos anyagnak. Létre tud hozni olyan egzotikus dolgokat, mint például rizsszemek, amikbe egy picit, de tökéletes Krisna kép van véve, szezonon kívüli gyümölcsök (ez majdhogynem lehetetlen az ország áram és hűtőszekrénytől mentes részén) és szabálytalan gyümölcsöket, például egy almát, amiről meghámozva kiderül, hogy csak az egyik oldalon alma, a másik oldalán valami más gyümölcs.

Hasonlóan döbbenetes a szent hamu mutatóvái. Minden alkalommal, amikor körbesétál az öt meglátogató tömegek közt, bámulatos mennyiségű hamu ömlik a kezéből. Szórja mindenhova, felajánlott tárolókba és kinyújtott kezekbe, fejek fölé és a földre hosszú, szerpentinszerű csíkokban. Az ashramjában tett egyetlen menettel több hordónyi hamut hoz létre. Az egyik látogatásnál Haraldsson és az American Society for Physical Research vezető kutatója, Dr. Karlis Osis láttak valamennyi hamut teremtés közben. Haraldsson jelentése szerint: „A tenyere nyitva volt és lefelé mutatott, és néhány kicsi, gyors kört tett

a kezével. Ahogy ezt tette, közvetlenül a tenyere alatt valami szürke anyag jelent meg. A kicsit közelebb ülő dr. Osis megfigyelése szerint az anyag teljesen szemcsés volt az elején (s csak akkor esett szét hamuvá, ha hozzáérték), és már korábban szétesett volna, ha Sai Baba egy számunkra láthatatlan bűvészmutatvánnyal hozta volna létre.

Heraldsson megjegyzi, hogy Sai Baba teremtsései nem tömeghipnózis eredménye, mert szabadtéri bemutatóit engedi lefilmezni, és minden, amit tesz, megjelenik a filmen is. Hasonlóképpen, az előre meghatározott dolgok létrehozása, a dolgok ritkasága, az étel forrósága és az anyagteremtés pusztán mértéke kizárni látszik a megtévesztés lehetőségét. Heraldsson arra is rámutat, hogy senki sem állt elő eddig hiteles bizonyítékkal, hogy Sai Baba csak megjátszáná a képességeit. Ráadásul Sai Baba már egy fél évszázada, tizennégy éves kora óta ontja magából a tárgyakat, egy tény, ami újabb testamentum az anyagteremtések mértékére, és tiszta hírnevének jelentőségére. Sai Baba a semmiből teremtene tárgyakat? Jelenleg az esküdtszék tartózkodik, de Heraldsson világosan kimondja álláspontját. Ő úgy hiszi Sai Baba bemutatói emlékeztetők „a minden emberben szunnyadó hatalmas képességekről.”⁶⁰

Indiában nem ismeretlenek az anyagot teremteni tudó egyének. *Autobiography of a Yogi (Egy jógi önéletrajza)* című könyvében Paramahansa Yogananda (1893-1952), az első kimagasló tartósan nyugaton letelepedett indiai szentember, leírja számos találkozását hindu aszkétákkal, akik materializálni tudtak szezonon kívüli gyümölcsöket, aranytányérokat és más tárgyakat. Érdekes módon Yogananda felhívta a figyelmet, hogy az ilyen erők vagy *siddhis-ek* nem mindig bizonyítják az őket birtokló személy spirituális fejlettségét. „A világ nem más, mint egy tárgyiasított álom” – mondja Yogananda – „azonnali jóváhagyást nyer benne bármi, amit nagyhatalmú elmédvel erősen hiszel.”⁶¹ Ezek az egyének felfedezték volna annak a módját, hogy egy kicsit megcsapolják a Bohm szerint a tér minden köbcéntiméterét átjáró hatalmas kozmikus energiatengert?

Haraldsson által hitelesített Sai Baba féle anyagtermékek sorozatánál még több fűződik Neumann Teréz nevéhez. Stigmáin felül Neumann *inedia-val* is rendelkezett, vagyis azzal az emberfeletti képességgel, hogy étel nélkül is megéljen. Inediája 1923-ban kezdődött, amikor „átvette” egy fiatal pap torok betegségét, és néhány évig kizárólag folyadékokkal tartotta fenn magát. Aztán 1927-ben teljesen feladta az étel után a vizet is.

Amikor Regensburg püspöke először hallott Neumann börtjéről, bizottságot küldött hozzá, hogy megvizsgálják. 1927. július 14-29-ig egy Seidl nevű orvos felügyelete alatt négy Ferences ápoló nővér figyelte Neumann minden mozdulatát. Figyelték éjjel-nappal, és óvatosan megmérték a mosáshoz, és szájböklítéséhez használt víz térfogatát és súlyát. A nővérek számos szokatlan dolgot fedeztek fel Neumann körül. Sosem ment WC-re (még egy hathetes időszak után is csak egyetlen bélmozgása volt, és dr. Reismanns megvizsgálva az ürülékét megállapította, hogy nem tartalmaz mást, mint egy kis nyálkát és epét, de semmi nyoma nem volt ételnek). Szintén nem mutatta jelét kiszáradásnak, pedig egy átlagos ember nagyjából négyszáz grammnyi (tizennégy unciányi) vizet ad le a kilégzéssel, és hasonló mennyiséget a pórusokon keresztül. A súlya stabil volt, és bár majdnem négy és fél kilónyi vért veszített a stigmája heti kinyílásával, a súlya helyreállt egy vagy két nap múlva.

A tizennégy napos vizsgálat végére dr. Seidl és a nővérek teljesen meggyőződtek arról, hogy Neumann nem evett vagy ivott semmit a teljes tizennégy nap alatt. A vizsgálat meggyőzőnek tűnik, mert ugyan az emberi test kibír két hetet étel nélkül, ritkán él túl akár egy hetet is víz nélkül. Ez semmi nem volt Neumann számára; ő nem evett, vagy nem ivott

semmit az elkövetkező harmincöt év alatt. Tehát úgy tűnik, nem csak a stigmájához szükséges hatalmas vérmennyiséget materializálta, hanem rendszeresen materializálta az életben-, sőt jó egészségben maradáshoz szükséges vizet, tápanyagokat, ásványi sókat és vitaminokat. Az inedia nem csak Neumann képessége. A *The Physical Phenomenon of Mysticism* című könyvében Thurston számos példát említ olyan stigmásokról, akik éveken keresztül nem ettek, és nem ittak.

A materializáció gyakoribb lehet, mint gondolnánk. Vérző szobrokról, festményekről, szentképekről, sőt még vallásilag vagy történelmileg jelentős sziklákról szóló meggyőző beszámolókat is találhatunk bőven a csodák történelmében. Több tucat történet van, hogy Madonnák vagy más szentképek könnyeket eregettek. 1953-ban „síró Madonnák” valószínűs járványa sújtotta Olaszországot.⁶² Indiában Sai Baba követői Haraldssonnak csodás módon szent hamut eregetető képeket mutattak az aszkétáról.

Megváltoztatni az egész képet

Egy bizonyos értelemben a materializáció azért kérdőjelezi meg a valóságról alkotott hagyományos elképzeléseinket, mert ugyan némi erőfeszítés árán, de bele tudunk szuszakolni a világnézetünkbe olyan dolgokat, mint a pszichokinézis, ugyanakkor egy tárgy megteremtése a semmiből alapjaiban rázza meg ugyanezt a világnézetet. De még ez sem minden, amire az elme képes. Eddig csak a valóság bizonyos „részeit” érintő csodákat vizsgáltunk meg – példákat arra, hogy valaki pszichokinetikusan mozgatott részeket, hogy valaki a valóság bizonyos részeit (a fizika törvényeit) megváltoztatta, és így tűzállóvá tette, valamint egyes részeket (vért, só, köveket, ékszereket, hamut, tápanyagokat és könnyeket) materializáló embereket. Viszont amennyiben a valóság ténylegesen töretlen egész, miért hatnának csak részeire a csodák?

Amennyiben a csodák az elme lappangó képességeinek példái, a válasz természetesen az, hogy mi magunk mélyen programozottak vagyunk, hogy a világot részek halmazaként lássuk. Ebből következik, hogy ha nem lenne annyira belénk vésvé a részekben gondolkodás, hogy ha másképp látnánk a világot, maguk a csodák is mások lennének. Ahelyett, hogy a valóság részeinek átváltozására találnánk példák sorát, sokkal inkább olyan példákkal szembesülnénk, hogy az egész valóság átváltozott. Valójában, léteznek erre esetek, de ritkák, és gyakran még jobban megkérdőjelezzik a hagyományos elképzeléseinket, mint a materializációk.

Watson elmesél egy ilyen esetet. Indonéziai tartózkodása alatt egy másféle hatalommal bíró fiatal nővel is találkozott. A nőt Tianak hívták. Képességei Alinnal ellentétben nem tűntek a tudatalatti kifejeződésének. Ő inkább tudatosan irányította őket, és ez a legtöbbünk belsejében ott lappangó erővel való kapcsolatából fakadt. Röviden: Tia egy még alakulófélben lévő spontán sámán volt. Watson számos példát látott adottságaira. Látt a csodás gyógyulásokat létrehozni, és egyszer, egy helyi vallásos vezetővel vívott hatalmi harca során látta, amint elméje erejével a helyi mecset tornyát tűzre lobbantotta.

De Tia képességeinek legmegdöbbentőbb megtapasztalását akkor élte át, amikor véletlenül belebotlott Tiaba, aki éppen egy kislánnyal beszélgetett egy *kenari* fák ligetétől árnyas helyen. Tia mozdulataiból Watson már távolról megállapította, hogy Tia valami fontosat

akar mondani a gyermeknek. Ugyan nem hallotta a beszélgetésüket, de a feszültséggel teli levegő arra utalt, hogy Tia nem járt sikerrel. Végül úgy tűnt, új ötlete támadt, és titokzatos táncba kezdett.

Watson figyelte, ahogy transzba esvén Tia a fák felé gesztikulál, és ugyan úgy tűnt, alig mozgott, finom mozdulataiban mégis volt valami hipnotikus. Ezután valami olyat tett, ami megdöbbenetett, sőt megrémítette Watsont. Az egész ligetet egyszerűen eltüntette a föld színéről. Ahogy Watson állítja: „Az egyik pillanatban Tia egy árnyas *kenari* ligetben táncolt; a következő pillanatban egyedül állt a nap kemény, szemet kápráztató fényében.”⁶³

Pár másodperc múlva visszahozta a ligetet, és abból, ahogyan a kislány talpra ugrott és odarohant megérinteni a fákat, Watson megállapította, hogy ő is ugyanazt élte át. De Tia még nem fejezte be. Többször eltüntette és visszahozta a fákat, ahogy ő és a kislány kézen fogva táncoltak és nevettek a csodán. Watson zúgó fejjel eltántorgott.

Amikor 1975-ben végzős voltam a Michigani Állami Egyetemen, nekem is volt egy hasonlóan mély, és a valóságot megkérdőjelező tapasztalatom. Az egyik tanárommal vacsoráztam egy helyi étteremben, és Carlos Castaneda tapasztalatainak filozófiai következményeit vitattuk. Beszélgetésünk konkrétan Castaneda az *Ixtlai utazásban* leírt egyik esete köré összpontosult. Don Juan és Castaneda éjjel egy szellemet kerestek a sivatagban, és egy olyan teremtményre akadtak, ami úgy nézett ki, mint egy borjú, de olyan fülei voltak, mint a farkasnak, és olyan csőre, mint egy madárnak. Összegömbölyödve sikoltozott, mintha fájdalmasan haldokolna.

Castaneda először megrémül, de miután elmondja magának, hogy amit lát, nem lehet valóságos, látomása megváltozik, és látja hogy a haldokló lélek valójában egy szélben remegő leesett faág. Castaneda büszkén mutat a dolog valódi személyazonosságára, de szokásos módon, az öreg yaqui sámán megdorgálja. Elmondja Castaneda-nak, hogy a faág *ténylegesen* egy haldokló lélek volt, amíg élt, de faággá változott, amikor Castaneda megkérdőjelezte létezését. Habár hangsúlyozza, hogy mindkét valóság egyformán valós.

A tanárommal folytatott beszélgetésemben beismertem, hogy kíváncsivá tett Don Juan állítása, miszerint két, a másikat kölcsönösen kizáró valóság egyformán valóságos lehet, és úgy éreztem, ez a feltevés sok természetfelettinek mondott jelenséget megmagyarázna. Pillanatokkal azután, hogy ezt megbeszéltek, elhagytuk az éttermet, és kellemes nyári este lévén úgy döntöttünk, sétára indulunk. Ahogy továbbra is beszélgettünk, felfigyeltem egy előttünk sétáló kis csoportra. Egy felismerhetetlen külföldi nyelvet beszéltek, és lármás viselkedésükből úgy látszott, részegek. Ráadásul az egyik nő egy zöld esernyőt vitt magával, amit furcsállottam, mert az ég teljesen felhőtlen volt, és nem volt esőről szóló előrejelzés.

Nem akartunk találkozni a csoporttal, ezért egy kicsit lemaradtunk, és ahogyan ezt tettük, a nő széles és szabálytalan mozdulatokkal elkezdte lóbálni az esernyőt. Hatalmas íveket rajzolt a levegőben, és ahogyan többször megfordult, az esernyő vége majdnem minket súrolt. Mégjobban lelassultunk, de egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a műsor csak azért van, hogy megszerezze a figyelmünket. Végül, miután határozottan arra figyeltünk, hogy mit csinál, két kézzel megfogta az esernyőt, a feje fölé emelte, és drámaian a lábunk elé hajította.

Bután bámultunk rá, azon töprengve, hogy mire való az egész, amikor hirtelen valami döbbenetes történt. Az esernyő valami olyasmit tett, amit csak „pislákolásként” tudok leírni, mint egy mindjárt kialvó lámpás lángja. Furcsa, recsegő hangot hallatott, mint amikor a celofán összegyűrődik, és több színben pompázott, a végei felkunkorodtak,

a színe megváltozott, és átalakult egy göcsörtös, barnásszürke bottá. A tanárom szólt meg először, hogy azt hitte, a tárgy egy esernyő. Megkérdeztem, hogy látott-e valami rendkívülit történni, ő pedig bólintott. Mindketten leírtuk, hogy szerintünk mi történt, a beszámolóink pedig pontosan egyeztek. Az egyetlen halvány különbség az volt, hogy a tanárom szerint az esernyő „sistergett” amikor bottá változott, ez a hang pedig nem esik olyan rettenetesen messze a gyűrődő celofán hangjától.

Mit jelent mindez?

Ez az eset számos olyan kérdést vet fel, amire nincs válaszom. Nem tudom, kik voltak azok az emberek, akik a lábunk elé dobták az esernyőt, vagy hogy egyáltalán tudatában voltak-e, milyen varázslatos átalakulás ment végbe, miközben elsétáltak, bár a nő furcsa és látszólag céltudatos tekintete azt sugallja, hogy nem voltak teljesen öntudatlanok. Az esernyő varázslatos átalakulásától annyira megdöbbsentünk mindketten, hogy mire visszanyertük a lélek-jelenlétünket, hogy megkérdezzük őket, már régen eltűntek. Nem tudom, miért történt az eset, de úgy tűnik, köze volt a beszélgetésünkhöz, amiben Castaneda valami hasonlót tapasztalt.

Azt sem tudom, miért van meg az előjogom, hogy ilyen sok természetfeletinek mondott jelenséget megtapasztaljak, hacsak nem azért, mert jelentős mértékű okkult képességgel születtem. Kamaszként élénk és részletes álmokat láttam előre később megtörtént eseményekről. Gyakran tudtam dolgokat emberekről, amit nem volt jogom tudni. Tizenhét éves koromban önkéntelenül kifejlesztettem a képességet, hogy az élő dolgok körül lássak egy energiateret vagy „aurát”, és a mai napig képes vagyok megmondani bizonyos dolgokat egy ember egészségéről csak a körülvevő fénykód színmintáiból. Ezen felül és ezen túl azt mondhatom, hogy mindannyiunknak megvannak a maga adottságai és minőségei. Néhányan természetes művészek vagyunk. Néhányan táncosok. Úgy tűnik, én az okkult események kiváltásához szükséges kémiával születtem. Hálás vagyok ezért a képességemért, mert sokat tanított a Világmindenségről, de nem tudom, miért van nekem.

Azt tudom, hogy az „esernyős eset” – ahogy nevezem – a valóság szélsőséges megváltoztatását vonja maga után. E fejezetben olyan csodákat vizsgáltunk meg, amikhez egyre nagyobb váltás volt szükséges a valóságban. A pszichokinézist könnyebb felfognunk, mint azt, hogy valaki a semmiből előhúzzon valamit, legtöbbünk számára pedig könnyebb befogadni az anyagteremtést, mint egy liget megjelenítését és eltüntetését, vagy az anyagot egyik formából egy másikba változtatni képes csoport természetfeletinek hitt megjelenése. Egyre több és több eset sugallja, hogy a valóság nagyon is valódi értelemben hologram, egy elmeszülemény.

A kérdés az, hogy vajon egy viszonylag hosszú időn át stabil hologram, és a tudatosság csak minimális változtatásokat képes végezni rajta – ahogy Bohm javasolja? Vagy egy csak stabilnak tűnő hologram, és különleges körülmények között majdnem végtelesen változtatható és átalakítható, ahogy a csodákról szóló bizonyítékok sugallják? Néhány a holografikus elgondolást elfogadó kutató az utóbbi igazságában hisz. Például Grof nem csak komolyan veszi a materializációt és más, szélsőségesen természetfeletinek hitt jelensé-

geket, hanem úgy érzi, hogy a valóságot felhők építik föl, amik könnyen engednek a tudatosság hatalmának. „A világ nem feltétlenül olyan szilárd, mint amilyennek mi érzékeljük” – mondja.⁶⁴

A Stanford Egyetem Anyagtudományi tanszékének a holografikus elgondolást szintén támogató vezetője, William Tiller egyetért. Tiller úgy gondolja, hogy a valóság egy „holofedélzethez” hasonlít, amit a *Star Trek: Következő generáció* című tévésorozatban láthattunk. A sorozatban a holofedélzet egy olyan környezet, ahol használója szó szerint bármilyen kívánt valóság holografikus szimulációját előhívhatja, legyen az egy buja erdő vagy egy nyüzsgő város. Minden szimulációt megváltoztathatnak vágyaik szerint, materializálhatnak egy lámpát, vagy eltüntetnek egy nem kívánt asztalt. Tiller szerint a Világmindenség is egyfajta holofedélzet, amit minden élő dolog „integrációja” hoz létre. „A megtapasztalás járműveként teremtettük, és mi teremtettük a törvényeket is, amik irányítják” – jelenti ki. „És amikor eljutunk megértésünk határához, valójában meg tudjuk változtatni a törvényeket, így menet közben teremtjük a fizikát.”⁶⁵

Hogy ha Tillernek igaza van, és a Világmindenség tényleg egy hatalmas holofedélzet, már nem tűnik olyan furcsának a képesség, hogy egy aranygyűrűt materializáljunk, vagy ki-be kapcsolgassunk egy *kenari* fa ligetet. Még az esernyős esetet is tekinthetjük ideiglenes eltévelyedésnek a mindennapi valóságnak hívott holografikus szimulációban. Bár a tanárom és én nem tudtuk, hogy ilyen képességgel rendelkezünk, lehet, hogy a Castaneda-ról szóló beszélgetésünk érzelmi feszültsége készítette tudatalatti elménket a valóság megváltoztatására, hogy jobban tükrözze pillanatnyi hitünket. Tekintve Ullman kijelentését, miszerint elménk folyamatosan próbál minket olyan dolgokra tanítani, amikre ébrenléti állapotunkban nem vagyunk tudatosak; lehet, hogy a tudatalattink még be is van programozva, hogy néha létrehozson ilyen csodákat, hogy bepillanthassunk a valóság igazi természetébe, hogy megmutassa: a magunknak teremtett világ végső soron ugyanolyan kreatív és végtelen, mint álmaink világa.

A kijelentés, hogy a valóságot minden élő dolog egységbe rendezése hozza létre, valójában ugyanaz, mint hogy a Világmindenséget valóságmezők hozzák létre. Hogyha ez igaz, akkor megmagyarázza, miért viszonylag rögzült bizonyos atomi méret alatti részecskék – például az elektronok – valósága, míg másoké, például az anomalonoké, rugalmasabbnak tűnik. Lehet, hogy az elektronnak gondolt valóságmező, már rég a kozmikus hologram részévé vált, lehet már rég azelőtt, hogy az emberi lények beletartoztak volna minden élő dolog egységbe rendezésébe. Ebből kifolyólag lehet, hogy az elektronok olyan mélyen belevésődtek a hologramba, hogy már nem annyira érzékenyek az emberi tudatosság – mint újabb valóságmező – változására. Hasonlóképpen az anomalonok *azért* változhatnak laboratóriumról laboratóriumra, mert frissebb valóságmezők, még mindig befejezetlenek, zavarodottan keresik a már kész azonosságukat, mintha lenne ilyen. Bizonyos értelemben olyanok, mint a Tart alanyai által megfigyelt pezsgő tengerpart még szürke állapotában, amikor még nem forrt ki teljesen a burkoltból.

Ez megmagyarázná azt is, hogy miért segít az Aspirin megelőzni a szívrohamokat az amerikaiaknál, az angoloknál meg nem. Az Aspirin is, mint a többi orvosság, egy viszonylag új, még kialakulófélben lévő valóságmező lehet. Még arra is van bizonyíték, hogy a vér materializálásának képessége is egy viszonylag új valóságmező. Rogo megjegyzi, hogy

a vérrel kapcsolatos csodákról szóló beszámolók a tizennegyedik századtól kezdődtek, San Gennaro csodájával. A San Gennarot megelőző vér-csodák hiánya azt sugallja, hogy abban az időben lépett életbe ez a képesség. Miután egyszer már létrehozták, már könnyebb volt mások számára e lehetőség valóságterét megcsapolni, ami megmagyarázná, hogy miért jeyeztek föl számos vér-csodát San Gennaro után, viszont előtte semmit.

Valóban, ha a Világmindenség egy holofedélzet, minden külsőnek és stabilnak tűnő dolgot, a fizika törvényeitől a galaxisok építőanyagáig, valóságmezőként kellene tekintenünk, sem jobban, sem kevésbé valós lidércfenyeknek, mint a kellékeket egy hatalmas, közösen megosztott álomban. Minden változatlanságot illúzióknak kellene tekintenünk, és csak a tudatosság lenne örök, az élő világmindenség tudatossága.

Természetesen van még egy lehetőség. Lehet, hogy csak a rendellenes történések, például az esernyős eset, valóságmezők, és a nagybani világ minden porcikája olyan stabil és érzéketlen a tudatosságra, ahogy az oktatás alapján hinnünk kellene. Az a baj ezzel a feltevessel, hogy soha nem lehet bebizonyítani. Az egyetlen lakmusz arra, hogy meghatározzuk, hogy valami most valós vagy sem, például az a lila elefánt, ami éppen besétált a nappalinkba, hogy megnézzük, más emberek is látják-e. De amint beismerjük, hogy kettő vagy több ember már tud egy valóságot teremteni – legyen az egy esernyő átváltoztatása, vagy *kenari* fák eltüntetése – többé már nincs módunk bebizonyítani, hogy a világban minden egyebet nem az elme hozott létre. A végén oda lyukadunk ki, hogy minden személyes filozófia dolga.

A személyes filozófiák pedig eltérnek. Jahn előnyben részesíti azt az elgondolást, hogy csak a tudatosság kölcsönhatásai által létrehozott valóságok valóságok. „Hogy van-e egy „odakinti világ” odakint – egy elvont kérdés. Hogyha nincs lehetőségünk ellenőrizni az elvonatkoztatást, nem származik haszon abból, ha megpróbáljuk lemodellezni” – mondja.⁶⁶ Globus, aki szívesen beismeri, hogy a valóság a tudatosság elmeszüleménye, inkább azt gondolja, hogy van egy világ az érzékelésünk buborékján túl. „Engem érdekelnek a csinos elméletek” – mondja – „egy csinos elmélet pedig kiindulási feltételnek tekinti a létezését.”⁶⁷ Azonban beismeri, hogy ez csak az ő előítélete, és nincs semmilyen tapasztalati mód igazolni egy ilyen feltevést.

Én a magam részéről tapasztalataim eredményeképpen egyetértek Don Juan kijelentésével: „Érzékelők vagyunk. Tudatosság vagyunk; nem tárgyak vagyunk; nincsen szilárdságunk. Határtalanok vagyunk. A tárgyak és a szilárdság világa arra való, hogy kényelmessé tegyék földi utunkat. Csak egy minket segíteni hivatott körülírás. Mi, vagy inkább *az eszünk* elfelejti, hogy a körülírás az csak egy körülírás és így saját magunk teljességét egy ördögi kör csapdájába ejtjük, amiből életünk során ritkán keveredünk ki.”⁶⁸

Másképp fogalmazva, nem létezik *semmilyen* valóság azon kívül, amit az összes tudatosság integrációja által létrehozunk, a holografikus Világmindenségben pedig ott a lehetőség, hogy végtelen módon alakítsa az elme.

Ha ez igaz, akkor nem csak a fizika törvényei, és a galaxisok építőanyagai valóságterek. Még testünkre, tudatosságunk járművére az élet során, sem tekinthetünk sem jobban, sem kevésbé valósként, mint az anomalonokra és a pezsgő partokra. Vagy ahogy a holografikus elgondolás egy másik támogatója, a Virginia Intermont College pszichológusa Keith Floyd állítja: „Ellentétben azzal, amit mindenki tud, lehet, hogy nem az agy hozza létre

a tudatosságot, hanem inkább a tudatosság hozza létre az agy – az anyag, tér, idő és minden más – látszatát, amit örömmel érzékelünk fizikai Világmindenségként.⁶⁹

Talán ez a legzavaróbb mind közül, mert olyan mélyen meg vagyunk győződve, hogy a testünk szilárd és objektíven valós, hogy nehezünkre esik csupán eljátszani a gondolattal, hogy talán mi magunk sem vagyunk többek lidércfénynél. De hoppá, meggyőző bizonyítékok állnak rendelkezésünkre, arra nézve is, hogy ez így van. Egy másik jelenség, amit gyakran felvetnek a szentekkel kapcsolatban, az a *kéthelyűség*, vagyis a képesség, hogy egyszerre két helyen legyenek. Haraldsson szerint Sai Baba eggyel jobbat tud, mint a kéthelyűség. Számos szemtanú jelentette, hogy látták, ahogyan csettintett az ujjával, eltűnt, és azonnal megjelent több száz, vagy még több méterrel odébb. Az ilyen esetek nagyon is azt sugallják, hogy testünk nem tárgy, hanem holografikus kivetítés, ami ugyanúgy „el tud tűnni” és „meg tud jelenni”, ahogy a képek egy képernyőn.

Testünk holografikus és anyagtalan természetét kihangsúlyozó másik esettel találkozunk Indridi Indridason izlandi médiumnál. 1905-ben Izland számos vezető tudósa úgy döntött, kivizsgálják az úgynevezett természetfelettit, és Indridason-t választották egyik alanyuknak. Abban az időben Indridason csak egy falusi fajankó volt, mindenféle korábbi okkult tapasztalat nélkül, de nagyon gyorsan elképesztően tehetséges médiumnak bizonyult. Gyorsan transzba tudott esni, és drámai pszichokinézises jeleneteket tudott előadni. De a legfurcsább, hogy néha, mély transzban, teste különböző részei teljesen dematerializálódtak – eltűntek. Ahogy a döbrent tudósok figyelték, egyik keze vagy karja megszűnt létezni, aztán újra megjelent, mielőtt felébredt.⁷⁰

Az ilyen esetek ismét megrázó bepillantást nyújtanak a talán mindannyiunkban lapangó irtatlan képességekre. Ahogy már láthattuk, jelenlegi tudományos megértésünk teljesen képtelen megmagyarázni az e fejezetben tanulmányozott jelenségeket, és ezért a gőgös hivatalos tudomány nem lát más választást, minthogy figyelmen kívül hagyja, és tagadja őket. Azonban hogy ha igazuk van az olyan kutatóknak, mint Grof és Tiller, és az elme tényleg képes közbelépni a burkolt rendezettségben, és a Világmindenségnek nevezett hologramot létrehozó holografikus lemez ezáltal olyan valóságot és fizikai törvényeket hoz létre amelyet csak akar, akkor nem csak ezek a dolgok, hanem gyakorlatilag minden lehetséges.

Amennyiben ez igaz, akkor a világ látszólagos szilárdsága csak egy kis része annak, ami elérhető az érzékeink számára. Bár legtöbbször valóban a Világmindenségről alkotott jelenlegi megértés csapdájában vergődik, néhány egyénnek megvan a képessége, hogy túllásson a világ szilárdságán. A következő fejezetben megnézzük néhány ilyen egyént, és megvizsgáljuk, hogy mit látnak.